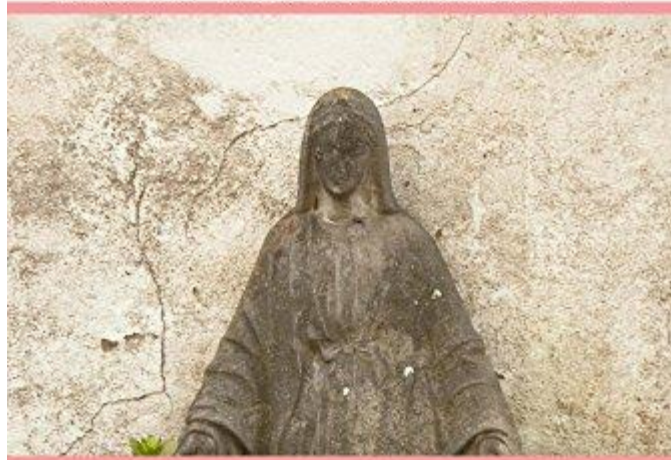

ANGELS AND IMMORTALITY

POEMS OF
MEDITATION

SORIN CERIN

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

SORIN CERIN

**ANGELS
AND
IMMORTALITY**

Poems of meditation

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

2017

Copyright © SORIN CERIN 2017

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

**ISBN-13:
978-1548279431**

**ISBN-10:
1548279439**

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

Îngeri și Nemurire / Sorin Cerin. - București: PACO, 2014

ISBN: 978-606-665-070-0

This book have been published also in Romanian language in the United States of America

ISBN-13 : 978-1495416033

ISBN-10: 1495416038

Critical appreciations about the poetry of meditation

PhD Professor Al Cistelean within the heading Avant la lettre, under the title Between reflection and attitude, appeared in the magazine Familia nr.11-12 November-December 2015, pag.16-18, Al Cistelean considers about the poetry of meditation, of Sorin Cerin, that:

"From what I see, Sorin Cerin is a kind of volcano textually, in continuously, and maximum eruption, with a writing equally frantic, as and, of convictions. In poetry, relies on gusts reflexive and on the sapiential enthusiasm, cultivating, how says alone in the subtitle of

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

the Non-sense of the Existence, from here the poems "of meditation".

One approach among all risky - not of today, yesterday, but from always - because he tend to mix where not even is, the work of poetry, making a kind of philosophizing versified, and willy-nilly, all kinds of punishments and morality.

Not anymore is case to remind ourselves of the words said by Maiorescu, to Panait Cerna, about "philosophical poetry," because the poet, them knows, and, he very well, and precisely that wants to face: the risk of to work only in idea, and, of to subordinate the imaginative, to the conceptual.

Truth be told, it's not for Sorin Cerin, no danger in this sense, for he is in fact a passional, and never reach the serenity and tranquility Apolline of the thought, on the contrary, recites with pathos rather from within a trauma which he tries to a exorcise, and to sublimates, into radical than from inside any peace of thought or a reflexive harmonies.

Even what sounds like an idea nude, transcribed often aphoristic, is actually a burst of attitude, a transcript of emotion - not with coldness, but rather with heat (was also remarked, moreover, manner more prophetic of the enunciations).

But, how the method, of, the taking off, lyrical, consists in a kind of elevation of everything that comes, up to the dignity of articulating their reflexive (from where the listing, any references to immediately, whether

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

biographical or more than that), the poems by Cerin, undertake steep in the equations big existential and definitive, and they not lose time in, domestic confessions.

They attack the Principle of reality, not its accidents. Thus, everything is raised to a dignity problematic, if no and of other nature, and prepared for a processing, densified.

Risks of the formula, arise fatal, and here, because is seen immediately the mechanism of to promote the reality to dignity of the lyrism.

One of the mechanisms comes from expressionist heritage (without that Sorin Cerin to have something else in common with the expressionists), of the capitalized letter, through which establishes suddenly and unpredictably, or humility radicalized , or panic in front of majesty of the word.

Usually the uppcase, baptizes the stratum "conceptual" (even if some concepts are metaphors), signaling the problematic alert.

It is true, Sorin Cerin makes excess and wastage, of the uppcase, such that, from a while, they do not more create, any panic, no godliness, because abundance them calms effects of this kind, and spoil them into a sort of grandiloquence.

The other mechanism of the elevation in dignity rely on a certain - perhaps assumed, perhaps premeditated - pretentious discourse, on a thickening lexical, and on a deep and serious declamation.

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

It is insinuated - of lest, even establishes - and here is an obvious procedure of imaginative recipe, redundant over tolerant.

How is and normal - even inevitable - in a lyrical of reflection what wants to coagulate around certain cores conceptual, the modality immediate of awareness of these nodes conceptual, consists in materializing the abstractions, making them sensual is just their way of to do epiphany lyrical.

But at, Sorin Cerin, imaginative mechanics is based on a simple use of the genitive, which materialize the abstractions, (from where endless pictures like "the thorns of the Truth," "chimney sweeps of the Fulfillments," "the brushes of Deceptions" etc. etc.), under, which most often is a button of personification.

On the scale of decantation in metaphors we stand, thus, only on the first steps, what produces simultaneously, an effect of candor imaginative (or discursive), but and one of uniformity.

Probable but that this confidence in the primary processes is due to the stake on decanting of the thought, stake which let, in subsidiary, the imaginative action (and on the one symbolized more so) as such.

But not how many or what ideas roam, through Sorin Cerin's poems are, however the most relevant, thing (the idea, generally, but and in this particular case, has a degree of indifference, to lyricism).

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

On the contrary, in way somewhat paradoxically, decisive, not only defining, it's the attitude in which they gather, the affect in which coagulates.

Beneath the appearance of a speech projected on "thought", Sorin Cerin promotes, in fact, an lyricism (about put to dry) of, emotions existential (not of intimate emotions).

The reflexivity of the poems is not, from this perspective, than a kind of penitential attitude, an expression of hierarchies, of violent emotions.

Passionate layer is, in reality, the one that shake, and he sees himself in almost all its components, from the ones of blaming, to the ones of piety, or tenderness sublimated (or, on the contrary, becoming sentimentalist again).

The poet is, in substance, an exasperated of state of the world and the human condition and starting from here, makes exercises with sarcasm (cruel, at least, as, gush), on account of "consumer society" or on that of the vanity of "Illusions of the Existence".

It's a fever of a figures of style that contains a curse, which gives impetus to the lyrics, but which especially highlights discursive, the exasperation in front of this general degradation.

So general, that she comprised and transcendental, for Sorin Cerin is more than irritated by the instrumentalization of the God (and, of the faith) in the world today.

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

Irritation in front of corruption the sacred, reaches climax, in lyrics of maximum, nerve blasphemous ("Wickedness of Devil is called Evil, / while of the God, Good. ", but and others, no less provocative and" infamous " at the address the Godhead); but this does not happen, than because of the intensity and purity of his own faith (Stefan Borbely highlighted the energy of fervor from the poetry of Cerin), from a kind of devotional absolutism.

For that not the lyrics, of challenge and blame, do, actually Cerin, on the contrary: lyrics of devotion desperate and passionate, through which him seeks "on Our True God / so different from the one of cathedrals of knee scratched / at the cold walls and inert of the greed of the Illusion of Life ".

It is the devotional fever from on, the reverse, of imprecations and sarcasm, but precisely she is the one that contaminates all the poems.

From a layer of ideals, squashed, comes out, with verve passionate, the attitudes, of Cerin, attitudes eruptive, no matter how, they would be encoded in a lyrical of reflections. "

PhD Professor Elvira Sorohan - An existentialist poet of the 21st Century

To fully understand the literary chronicle written by Elvira Sorohan in *Convorbiri Literare*, "Literary Conversations", which refers to an article written by Magda Cârneci regarding Trans-poetry, and published in *România literară*, "Romania literary", where specified what namely is poetry genuine, brilliant, the great poetry, on which a envies the poets of the last century, Elvira Sorohan,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

specifies in the chronicle dedicated to the poetry of Cerin, from, *Convorbiri Literare*, "Literary Conversations", number 9 (237), pages 25-28, 2015 under the title *An existentialist poet of the 21st century*, that:

Without understanding what is "trans-poetry", which probably is not more poetry, invoking a term coined by Magda Cârneci, I more read, however, poetry today and now I'm trying to say something about one certain.

Dissatisfied of "insufficiency of contemporary poetry" in the same article from in *România literară*, "Literary Romania", reasonably poetess accuses in block, how, that what "delivers" now the creators of poetry, are not than notations of "little feeling", "small despairs" and "small thinking. "

Paraphrasing it on Maiorescu, harsh critical of the diminutives cultivated by Alecsandri, you can not say than that poetry resulting from such notation is also low (to the cube, if enumeration stops at three).

The cause identified by Magda Cârneci, would be the lack of inspiration, that tension psychical, specific the men of art, an experience spontaneous, what gives birth, uncontrollably, at creation.

It is moment inspiring, in the case of poetry, charged of impulses affective, impossible to defeated rationally, an impulse on that it you have or do not it have, and, of, which is responsible the vocation.

Simple, this is the problem, you have vocation, you have inspiration.

I have not really an opinion formed about poetry of Magda Cârneci, and I can not know, how often inspiration visits her, but if this state is a grace, longer the case to look for recipes for to a induces ?

And yet, in the name of the guild, preoccupation the poetess, for the desired state, focuses interrogative: "... the capital question that arises is the following: how do we to have access more often, more controlled and not just by

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

accident, to those states intense, at the despised <inspiration>, at those levels, others of ours, for which the poetry has always been a witness (sic!) privileged ".

We do not know whom belongs the contempt, but we know that the inspiration is of the poet born, not made.

The latter not being than a craftsman and an artist.

I have in front three volumes of lyrics of the poet, less known and not devoid of inspiration, Sorin Cerin, ordered in a logical decrescendo, understandable, Non - sense of the Existence, the Great silences, Death, all appeared in 2015, at the Publishing Paco, from Bucharest.

After the titular ideas, immediately is striking, and poetic vocabulary of the first poem, and you're greeted with the phrase "Illusion of Life" that spelled with capital letters.

It is, in substance, an expression inherited from vocabulary consecrated of the existentialist, enough to suspect what brand will have the poems.

Move forward with reading, being curious to see you how the poet remains on same chord of background, and how deep, how seriously lives in this idea, not at all new.

And it is not new for that the roots of the existentialism, reformulated modern, draw their sap from the skepticism of biblical, melancholic Ecclesiastes, discouraged, in the tragic consciousness of finitude as destiny.

It is the King biblical, an, existentialist *avant la lettre*.

He discovers that " weather is to you be born, and a time is to die", otherwise "all is hunting of wind".

What else can be said new in our time, even in personal formula, when the existentialism has been intensively supported philosophically, in centuries XIX, and, XX, from Kierkegaard and up to Sartre, with specific nuances.

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

A poem in the terms, of the existentialism status, more can interested the being of the our days, slave of the visual image and the Internet, only through adaptations or additions updated, complementary the central idea, and not finally, by the power of the return over of the self.

It is about what you are trying to achieve the poet Sorin Cerin, leaving us, from the beginning, the impression that he lives the miracle creative, the inspiration.

Wanting to guide the reader to search for a specific kind of poetry cultivated in these volumes (with one and the same cover), author subtitled them, *ne varietur* "Poems of meditation", as and are at the level of ideas.

But how deep and how personal, is the meditation, you can not say than at the end of reading, when you synthesize what namely aspects of ontology and from what perspective, intellectual and emotional, them develop the poet.

Certainly, the existentialist poetry vocabulary universal, recognizable, is now redistributed in an another topic, what leads to combinations surprising of new, some daring, or terribly tough, such as those concerning the church.

Reading only one of the three volumes is like as you them read on all, are singing on same chord with minimal renewal from, a poem to another.

The poet closes in a unitary conceptual sphere, from here the specific rhetoric.

Wherever you open one of the volumes, you are in the center of the universe poetic of the same ideas, the same attitude of skepticism outraged.

At the level of language, the same vocabulary, well-tuned with the conceptual sphere, is recombined in new and new phrases with updates related to today's environment, and even immediately of the Being, thrown into the world to atone for the "Original Sin".

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

It is known, because sages said, "Eva's son does not live in a world devoid of wails".

The ambition to build a personal meditation, impossible to achieve at the level of poetic vocabulary, already tired, is compensated by the art of combination of the words, without being able to avoid redundant frequency of some phrases.

The most frequent, sometimes deliberately placed and twice in the same poem is "Illusion of Life".

Dozens of others keywords, complementary, surprises by ostentatious use, to emphasize the idea of "Non-sense of Existence".

Are preferred, series of words written with uppercase: "Moment," "Immortality," "Illusion," "Absurd," "Silence," "Death," "Eternity", "Absolute Truth", "Dream", "Free Will", "Original Sin", "Love", "Loneliness", "Alienation", "God" and many others.

The phrase brings here and now, living problematized of the existence is "Consumer Society".

Is released from poetry a frenzy of duplication of word, what supports the idea.

Often this exuberant energy of rearrangement of words, covers what you looking for in poems composed on one and the same theme, namely, living intense affective of feeling of "illusion of life" inside, not outside.

Here, we more mention of manner to distinguish the expressive words spelled with a capital letter.

Rain of uppercase tends to flood few basic meanings of the poems.

And more there's a particularity, the punctuation.

After each verse, finished or not as, understood, grammatical or not, it put a comma; the point is put preferably only after the last verse.

Otherwise than biblical Ecclesiastes, our poet, more revolted, than melancholic, do hierarchies of vanities pretty little ordered that you to can follow clear ideas.

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

The significances is agglomerating, in one and the same poem, like *Hierarchy of the Vanity*.

But it's not the only one.

Of blame can be contemporary reality which provokes on multiple planes, poet's sensibility.

The word "the vanity" is engaged in a combination serious, sharp, put to accompany even the phenomenon of birth of the world, for to suggest, finally, by joins culinary very original, willfully, vulgar, disgust, "nausea", à la Sartre, left behind by the consciousness of the absurd of existence.

I sent at the poem, Industry Meat Existential: "Plow of the Vanity dig deep, / in the dust of the Existence, / wanting to sow the genes of the Illusion of Life, / for to be born the World, / after a prolonged gestation, / in womb without limits, of the Lie, / that rests on Truth for to exist, / ... ravens blacks of the thoughts, / by developing, / A true Industry of the Meat Existential, / beginning, / from steaks of, dreams on the barbecue of the Absurd, / up to, / sausage of highest quality of the Hopelessness. "

What you find in this poem: paradox, nonsense, nihilism, disillusionment, dreams made ashes, all this and more will multiply, kaleidoscopic recombine in all creation contained in these volumes.

If, the notions and synthetic concepts contained in words maintains their meaning constant, the fate of the "word" is not the same, seems to go toward exhaustion, as and the force of renewal of poetry.

Have and the words their fate, apart from poetry, as the poet says.

At first, paradoxically, "Autumn sentimental" is forsaken by the "harvests passionate of words" frantically collected, by the temper ignited of the poet in love only of certain words, those from existentialist semantics.

Sometimes, "Flocks, of words, / furrow the sky of Memories".

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

In registry changed, the word is tormented as a tool of media, violent, rightly incriminated of poet: "Words lacustrine / cry in pots of Martyrs, / put at the windows of brothels of Newspapers ...".

Is deplored the fate of the words employed unusual, grotesque: "At butchery of Words, / in the street corner of the Destiny / are sold bones of phrases rotten, / legs of meanings for fried ...".

And with this fragment I have illustrated the originality resentful word combinations, which give free course the ideas, a poetic attitude provoked by the revolt against the nonsense of existence.

Ultimately is metaphorise "the winter of the Words, / which snows over our Days ..." and is deplored their fate, the falling "in the Mud, of some Words, / obscene and full of invective", and finally, their death: "Cemeteries of words are strung in the souls, / what they will and hopes at Resurrection ...".

Here the words came back to poetry.

But, the word is only the tool what not is only of the poet's, only of his, is the problem of background of existence illusory, perceived as such, in the existentialism terms from the early 21st century .

This is the core, the leitmotif of dozens of poems signed by Sorin Cerin, distributed studied, I suppose symbolic numerological, in each volume 77 each, neither more or less.

From the seed of this idea generously sown, rises for the poet tired of so much, kneaded thinking: "Herbs of questions what float lazily over the eyelids / of the Sunset, / what barely can keep ajar, / in the horizon of some Answers, / what appear to be migrated toward the cold distances of the Forgetfulness. "

The note meditative of these lyrics is not entirely discouraging.

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

The poet is neither depressed nor anxious, because he has a tonic temperament.

He always goes from the beginning with undefeated statements the will, to understand, without accepting, as, thus, may to return toward the knowledge of self.

In poetic images rare, is outlined a kind of summary of poetic discourse, focused in the poetry *The Hierarchy of the Vanity*, ended in contemporaneity terms of the absurd.

It's a way to renew what was more said, that "we eat absurd on bread."

The plural indicates in poet an exponent in the name of man in general, "the granite" signifying the mystery impenetrable, of which is now facing "cane thoughtfully" "climbed up on the rocks of Life / we want to understand the granite as it is, / a reed conscious of self.

|| Demolish the pillars of Nature of the Illusion of Life, / trying to put in their place, / A Dream far stranger of ourselves. || ruined the Weakness , / ... becoming our own wrecks, / what wander to nowhere. || ...

Would be the eyes of Consumer Society made only to/ watch the Hierarchy of the Vanities?

Love that would deserve a comment of the nuances at which send the poetic images, is in the Dream and reality, an: " icon attached to the walls of the cold and insensitive, / of a cathedral of licentiousness, as is the Consumer Society, / which us consumes the lives / for a Sens what we will not him know, never. "

Beyond the game of words, is noted, the noun seriously, what cancels altogether the sacredness of the cathedral.

It's a transfer of meanings produced by the permanent revolt poured out upon the type of society we live in.

Our life, the poet laments in the Feline Existential: "is sells expensive at the counter of the Destiny / for to flavor the Debauchery, / subscriber with card of pleasures,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

all right / at the Consumer Society." / ... "Empty promises / and have lost keys of the Fulfillment / and now make, Moral to the cartel of Laws / alongside the prostitutes politicians, of the moment ".

Violent language, as poetic arrows thrown and against terrible degradation of politics, gives free course to the ideas, a type nihilistic rebellion, raised to the rank of principle.

Absolutely current target is even more evident when, in the poem, the Game of the Life with Death,, is criminalized in much the same terms, "Consumer Society Famine garden, / as, great athletes, of cutting of incomes / hysterical and false, scales of the Policy, / us skimp sparingly each, Moment ... ".

Changing the subject, vocable "moment" in relation to "eternity", updates a note from the arsenal of specific words from the language of the great existentialist thinker who was the mystic Kierkegaard.

After how attitudes clearly atheist, when it comes to God and the church, in the poems of Cerin , update hardness of language, with particularities of existentialism of Sartre, while Mathematics of the existence and many other poem, us bring back into the cultural memory the image of that "monde cassé" perceived critical by the frenchman Gabriel Marcel.

Perhaps the most dense in complementary concepts the "existence", between the first poems of the first volume, is Lewdness.

Are attempts to give definitions, to put things in relationship through inversion with sense, again very serious accusatory, like the one with address at "monastery".

Sure, unhappiness of the being that writes such poetry, comes not only from the consciousness of the fall of man in the world under the divine curse, but and from what

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

would be a consequence, rejection, up to the blasphemy of the need for God.

The interrogation, from the poetry, Lewdness, which, seems that leaves to the reader the freedom of to give particular answers, it's a trick of the poet aware of what affirms, at masked mode: "The existence is a ghost caught between two dreams, Space and / Time./ Peace will always be indebted to the War with her own / weapons, Vanity of Democracy and Dictatorship ./ Which Lewdness has not its monastery and which murder /her democracy?"

The poem continues with a new definition of "Existence" as a "gamble", accompanied by "Hope", never left at the mercy of "free will", which would give to man the freedom to change anything. It remains only the freedom of the being to judge her own existence, eternal fenced to can overcome the absurd.

Nature demonstrative of the poet him condemns, extroversion, at excesses, that, scatters, too generous what has gathered hardly from the library of his own life and of books.

Paradoxically, the same temperament is the source of power to live authentic feeling of alienation and accentuated loneliness, until to feel his soul as a "house in ruins", from which, gone, the being, fallen into "Nothingness", more has chance, of to be, doomed "Eternity".

Remain many other comments of made at few words the poet's favorite, written with upper case.

But, about, "Love", "God", "Church," "Absurd", "Moment and Eternity", "Silence" and "Death" maybe another time.

Would deserve, because this poet is not lacked of inspiration so coveted by others, as wrote poet Magda Cârneci, but he must beware of the danger of remaining an *artifex*, and yet not to step too pressed the footsteps from

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

Bacovia or Emil Botta, toward of not them disfigure through excess.

Ana Blandiana: "The poetry of meditation on which a writes Sorin Cerin is not a versification of philosophical truths, but a interweaving of revelations, about these truths. And the ratio of intensity of these revelations and doubt from which are constructed the truths is precisely the philosopher's stone of this poetry. Moreover, secrecy of being able to fasten the lightning of the revelation is a problem as subtle as that of keeping solar energy from warm days into the ones cold. "

PhD Professor Theodor Codreanu: "Sorin Cerin is a paradoxist aphoristic thinker, of, a great mobility of the mind, who controls masterfully the antitheses, joining them oxymoronicly, or alternating them chiasmatic, in issues with major stakes from our spiritual and social life. Poetry from, the Free Will, is an extension of his manner of meditation, imbuing it with a suitable dose of kynism (within the meaning given to the word by Peter Sloterdijk), succeeding, simultaneously the performance, of to remain in the authentic lyricism even when blames "Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of the Dreams".

PhD Professor Ioan Holban : "About the expressiveness and richness of meanings transmitted to the Other, by silence, Lucian Blaga wrote anthological pages. The poet of today writes, in Great Silences, a poetry of religious sentiment, not of pulpit, but, in thought with God, in meditation and in the streak of lightning of thought toward the moment of Creation. Sorin Cerin's poetry is of an other Cain wandering in the wilderness, keeping still fragments from the joy of Eden, to exit from "Vise" of the world, where, at the fallen man, collapses the horizon of soul, in the rains of fire and traces of lead. "

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

PhD Professor Maria Ana Tupan : "The lyrical meditations of Sorin Cerin have something from the paradoxical mixture of despair and energy of the uprising from Emil Cioran's philosophical essays. The notification of tragicalness and grotesque of the existence, does not lead to psychical paralysis, but to nihilism exorcised and blasphemous. Quarrel with "adulterine God" - appellation shocking, but very expressive for the idea, of, original sin of ... God who must be conceived the evil world through adultery with Satan - receives, accents sarcastic in vignettes of a Bibles desacralized, with a Creator who works to firmament at a table of blacksmith, and a Devil in whom were melded all rebels hippy-rap-punk-porto-Rican:

[...] Stars alcoholic, of a universe, greedy, paltry and cynical, drinking by God at the table of Creation,

on the lachrymose heavens of Happiness, scrawled, with graffiti by Devil,

If the poet has set in the poem, To a barbecue. an exercise of Urmuz, success is perfect. Not only, ingenious jumps deadly for the logic of identity from one ontological level to another, we admire here, but and tropism, of, a baroque inventiveness of an Eucharist inside out, because in a universe of the life toward death, the one that is broken is the spirit, the word, to reveal a flesh ... Deleuze, animal, described as the meticulous anatomical map of a medical student. The poet us surprise by novelty and revelation of the definition aphoristic, because after the first moment of surprise, we accept the moralizing scenery of the time, with a past, dead, a future alive, and a present, illusory, contrary to common sentiment, that the lived life is our ego certainly, that only the present really exists, and that the future is a pure hypothesis. Cerin, redefines the human being as, finding the authenticity in multiplication mental of ternal reality and as existentialist project ".

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

PhD Professor Mircea Muthu: "The desperation to find a Sens to the contemporary existence fill the poetic testimony of Sorin Cerin, in which the twilight of language, associated with "broken hourglass" of time, is, felt - with acuity tragic - of, "our words tortured."

"Meditation, turned towards self itself, of "the mirrors of the question" or of "the eyes" fabulous, of the Ocean endlessly, is macerated at the same temperature febrile, of voltaic arc, enunciated - in short - of the phrase "rains of fire".

PhD Professor Cornel Ungureanu : "Sorin Cerin proposes a poetic speech about how to pass " beyond ", a reflection and a meditation that always needs capital letters. With capital letters, words can bear the accents pressed of the author who walks. with so much energy on the realms, beautiful crossed by those endowed with the grace of the priesthood. Sorin Cerin ritualization times of the poetic deconstruction, if is to we understand properly the unfolding of the lyrics under the flag of the title. "

PhD Professor Ion Vlad : "Sorin Cerin has defined his poems from the book " The Great Silences ", " poems of meditation ". Undoubtedly, reflexivity is the dominant of his creation, chaired by interrogations, riots, unrest and dramatic research of SILENCE, topos of the doubts, of the audacity, and, of the adventure of the spirit, in the permanent search of the truth, and his poetry follows to an axiology of an intense dramatic. Is the lyric of the lucidity, meditation and of genuine lyricism ".

Ph.D. Lecturer Laura Lazăr Zăvăleanu: "Intellectual formed at the school Bucharest, but sensing the need to claim it admiringly, from the critical model, of the school Cluj, where he identify his exemplary models in

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

the teachers, Ion Vlad and Mircea Muthu, Sorin Cerin builds and the poetry intertextual, because the poet of the Great Silences, declares all over, his experts, identified here, intrinsically, with Blaga (through philosophical reflection and prosodic structure, sometimes deliberately modeled after Poems of light) and Arghezi. The very title of the volume, the Great Silences, impose the imperative, of an implicit dialogue with the poetry of Arghezi bearing the same title. At the searches feverish from the Psalms of Arghezi, of a God called to appear, answer them here the interpellations indefatigably of an apostate, believer, that is torn in the wilderness of the thought and of image broken mirrored by the world declared, between love denouncer, and affectionate revolt, between curse incantatory and disguised prayer, of eternally in love, without being able, to decline, in reality, fervor, although the word has experimented, aesthetic, the whole lexicon, blasphemously and apocalyptic. A duplicity of salvation, in fact, that - shouting the drama of alienation and of introspection missed, as and the impotence of the meeting with the other, or fear of overlapping with him, in a world whose meaning is wandered into "darkness of the camps of ideas", at the interference of a time and of a space reached ' at the end of border "- gives birth, in the litany, *`a rebours*, the signs of creation redeemed, in full feast cynical, "on the table of potter of love".

PhD Professor Călin Teuțișan: "Poetry of Sorin Cerin declaim a fatal nostalgia of the Sense. Thinking poetic trying his recovery, from disparate fragments, brought back together by labor lyrical, imagining a possible map reconstituted, even fragmentary, of the world, but especially of the being. Using of metaphors, neo-visionary, is context of reference of these poems, crossed, from time to time, of parables of the real, "read" in the key symbolic, but and ironical. Cynicism is entirely absent in the lyrics of

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

Sorin Cerin. This means that the lyrical personage, what speaks in this pages, namely, consciousness lyrical, put an ethics pressure over reality, thus forcing her to assume own forgotten truths. "

PhD Professor Cornel Moraru: "Prophet of existential nothingness, the poet is part of category of the moralists, summing up in a fleeting manner, precepts aphoristic, and rough projections from a ecstatic vision of the end of the world. His meditations develops a furious rhetoric on theme "nonsense of Existence", although expressing more doubts than certainties, and questions than answers. The intensity of involvement in this endeavor lyrical, touches, at a time, odds extremes: from jubilation to sarcasm, and from indignation again at ecstasy ... "

PhD Professor Ovidiu Moceanu:"Through the cemeteries of the dreams, volume signed by Sorin Cerin, poetry of the great existential questions seeks a new status, by building in texts which communicate underground, an image of man interrogative. "Cathedral of the existence" has her pitfalls, "Absolute truth" seems unattainable, "White Lilies of the truth" can kill, "if not ventilates pantry of mind," the poetic ego discovers rather a "God too bitter" ... All these are expressions of a state of great inner tension, in which the lucidity has wounded the revelation, and has limited the full living of the meaning of existence. "

PhD Professor Dumitru Chioaru: "Speech prophetic, philosophical or poetic? - It's hard to determine in which fits texts of Sorin Cerin . The author, them incorporates on all three into a personal formula, seemingly antiquated, aesthetic, but, speaking with breath of, *poeta vates*, last words before Apocalypse. An apocalypse in which the world desacralized and dominated by false values, ends in order to can regenerate through Word ".

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

PhD Professor Ștefan Borbély: "Spirit deeply and sincerely religious, Sorin Cerin desperate search for the diamond hidden in the darkness of the rubble, of the ashes. A whole arsenal of the modernity negative - cups of the wilderness, water of the forgetfulness, slaughterhouses, the feast continuous of suffering, monkey of rotten wood, etc., etc. - is called to denounce in his lyrics, "lethal weapons of the consumer society" and "the madhouse" of the alienation by merchantability of our everyday existence. The tone is apodictically, passionate, prophetic, does not admit shades or replicas. "The new steps of faith" are enunciated peremptorily as hope of the salvation collective, "divine light" it shimmers in, deliverer, at end, still distant of the torture, but on the moment, the poet seems to be preoccupied exclusively rhetoric eschatological, glimpsing decadence, resignation moral or ruins almost everywhere where it can to walk or look "

Gheorghe Andrei Neagu: "Defining for, this writer seems to be rightfully, the doubt, as the cornerstone of his poems (Mistake pg.73). I congratulate the author, for his stylistic boldness from " From the eyes of the divine light, page 81, as well as from the other sins, nestled in his creator bosom. I think Romanian literature has in Sorin Cerin a writer 3rd millennium that must be addressed with more insistence by criticism of speciality"

Marian Odangiu: "Lyrical poetry of Sorin Cerin is one, of, the essential questions: the relationship of the Being with the Divinity, in a world of increasingly more distorted by point of view of value, -and distortionary the same time!-, disappearance of some fundamental benchmarks - attracting after themselves of interrogations overwhelming, and infinite anxieties - absence all more disturbing of some Truths, which to pave the way to

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

Salvation, deep doubts demotivating on the Meaning of Life, absurd raised at the rank of existential reason, feeds the fear and anxieties of the poet. Such, his lyrics develop a veritable rhetoric of despair, in which, like an insect hallucinated of Light, the author launching unanswered questions, seeking confirmations where these entered from far in dissolution, sailing pained, but lucid, through images and metaphors elevated and convincing poignancy, builds apocalyptic scenarios about Life, Love and Death ... "

Eugen Evu: "... Books seem to be objects of worship - culture - own testament of a ceremonial ... of, the neo-knowledge, Socratic-Platonic under sign, " the General Governing of the Genesis " for instance. What is worth considered is also, the transparent imperative of the author to communicate in native language, Romanian. The loneliness attributed the Sacred, is however of the human being, in her hypostasis reductive, of the human condition How Vinea wrote the poet sees his ideas, or the mirroring in the ' room with mirrors ' of the universal library. A destiny, of course, personal, largely assumed, nota bene. In the volume, the Political, at the extreme of H. R. Patapievici poet is well cognizant of the problem Eliade, of the "fall of the human in politikon zoon"... Between rationalism and irrationalism, Sorin Cerin sailing on the Interconnection Ocean. "

CONTENTS

- 1. Angels and Immortality**
- 2. Death and Destiny**
- 3. In ourselves, of ourselves**
- 4. Faith and understanding**
- 5. The street of sou**
- 6. Modern slaver**
- 7. Pliers of clouds**
- 8. Flags of, Divine Light**
- 9. Where do we go?**
- 10. Drowning**
- 11. Letters without address**
- 12. Words and Verbs**
- 13. The food of cemeteries**
- 14. Wasted lives**
- 15. Steps toward God**
- 16. Gambling**
- 17. Searching the Truth of the Perfection**
- 18. Store of funeral furnishers**
- 19. The soles of death**
- 20. Bricks of words**

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

- 21. Laughing, hysterically**
- 22. Flowers of ice**
- 23. We owe it of Illusion of Life**
- 24. Absolute freedom**
- 25. Illusion of Life, Time and Destiny**
- 26. Knowledge and Existence**
- 27. Parallel Universes**
- 28. The tumult of the soul**
- 29. Astral Time**
- 30. Meet again and Truth**
- 31. Kiss from dawn of eternity**
- 32. Broken branches**
- 33. The hair of feelings**
- 34. Uncertainty and God**
- 35. Drought**
- 36. Maternity**
- 37. The exact time**
- 38. Desert of cathedrals**
- 39. Bet**
- 40. Primitive brothel**
- 41. Loneliness and Future**
- 42. The wandering, the one latter**
- 43. At the soles of the feelings**
- 44. Desert**
- 45. Landscape**
- 46. The meaning of the world**
- 47. Humanism and religion**
- 48. Circus and politics**
- 49. Altars of vicissitudes**
- 50. The Sleep of the World**
- 51. In my life**
- 52. The future cemetery**
- 53. Obese time**
- 54. Deserted port**
- 55. Cry of dust**
- 56. We come, for to go further**

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

- 57. Thirst for life**
- 58. Beyond the world of footsteps**
- 59. Love and peace**
- 60. Values**
- 61. At dawn**
- 62. Mistake**
- 63. Sculpture**
- 64. The powerful people of the day**
- 65. Showcase of Existence**
- 66. Becoming immortals**
- 67. Destiny and Life**
- 68. You are the God from Me**
- 69. The Breath of Immortality**
- 70. The eyes of the Divine Light**
- 71. Snowdrifts**
- 72. The darkened dawns**
- 73. Rains devastating and cold**
- 74. Meeting again**
- 75. If**
- 76. The mill of the sins**
- 77. At the second hand market of the mankind**
- 78. The money of freedom**
- 79. Yoke of oxen**
- 80. Wolves disfigured by hatred**
- 81. Wagers**
- 82. Pharaonic tombs**
- 83. The altered present**
- 84. Compromise, God and Satan**
- 85. It's about an age of my Time**
- 86. Fair of bones**
- 87. Steams fleshless**
- 88. In me**
- 89. The sand castle**
- 90. Help the God**

1. Angels and Immortality

Is so much silence,
on wings of my angels,
carved in the marble of, other existence,
where does not exists, no pain and nor sighing,
that, neither the clocks no longer have hours or days.

I guarded the tomb,
of Dreams, of Hopes, of Illusions of my Life,
to which me I dedicated my entire being,
for to kneel defeated by Immortality,
and not by Death.

Sharp shards of words,
they always hurt me,
by bleeding my soul with their indifference,
sad and cold,
telling me,
that the Paradise can not be born than from Inferno.

And I descended into the inferno of feelings,
becoming creator.

2. Death and Destiny

The fire fangs of the Truth,
have torn the rotted flesh of the moments,
in the cemeteries cursed to endure death,
of forgetfulness of everything and of all.

Cold and ravenous reptiles,
mirrored on the flagstones of the graves from our souls,
wanders the heavens painful and unfortunate of the endless,
from each,
for to give the blessed rain of the life,
over the tombs in which decompose,
the bodies of the memories,
what they have built somewhere, sometime,
consciousness and dreams, illusions and disillusions, facts
and happenings,
all chasing after the broken compass of the Destiny
of a Original Sin,
to feed the grass of a history of a Nobody.

3. In ourselves, of ourselves

Weeds of images invade us the thoughts,
which nettle us the destigation,
for to it direct faster,
toward, the death from, the slaughterhouse of life

Soles nibbled by the crooked ways of the feelings,
they carry us from increasingly barefoot,
toward the fulfillment of the fate,
to the grave which we it receive,
in ourselves,
from the increasingly naked and dejected,
of, ... ourselves.

Horseshoes which no more bring the luck, of long time,
were lost by the free horses of the words,
for to be placed as landmarks of spirituality,
of an ephemeral existence.

4. Faith and understanding

I can not believe in the paint brush,
with which God has us painted the world,
calling it the Illusion of Life.

Kingdoms without kings and oceans, without water,
us are given of the life by, the death
due to which we were born.

Values, cultures and feelings,
burn in the flames of helplessness,
of to us discern own covenant,
in the menacing waves of a memory,
which brought us from death to life,
for to us return back,
drowning us with the art, of the nonsense,
of a creation on which we can not it understand,
than, believing.

5. The street of soul

From what snow, to me be built the heart,
to no longer melt
on the street of soul,
of ice flowers emerged,
in the dawn of flames, of the words,
from the body of the eternity,
desire of to see you again?

How many, centuries of snow,
full of feelings,
to longer freeze,
on the endless roads,
of the heart, of the sky
from the roulettes without fate,
frozen in the tokens,
of, the luck lost,
at feet of your Longing?

How many, question marks,
to longer be born,
at the soles of a cathedral,
of the feelings,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

of the walls dejected from us,
so full of the saints of every moments,
that they came to collapse,
over the altars of our souls?

And how many dreams to it more be crushed,
on the cold asphalt, of the wanderings,
of some tears of words,
deleted with the back,
of some dead palms, of the Destinies,
what, would be forgotten of, the eyes drawn by the clouds,
of the torrential rains, of, glances,
they suddenly started from serenity of the smile of the
summers, of desires,
which us thundered and flashed with feelings.

Torrents of twilights,
they bleed on the cheek dried of longing,
of a memory, so impoverished,
by, the snows of the steps, saved,
of coldness of death,
hidden in bodies of dreams,
exhausted by the divine forgiveness,
of the ones so forgotten,
by, the divine nature of the worlds,
what they seem to end,
in the game given by life,
to death.

6. Modern slavery

Mud of feelings is uncoil,
under the cumbersome wheels of the Time ,
what us spins the life,
in the carousel of sufferings,
until, becomes dizzy totally,
into the arms of death.

Altars without faiths,
stand hanging in the straps of the Destinies,
torn obelisks, of the carnal love,
sold on the stand of the supply and demand,
with discounts,
especially by the religious celebrations of saints,
who they chose to prostitute in the icons,
of a society of modern slavery.

7. Pliers of clouds

Bodies, of words,
they stand killed, at the street corner of soul
which is imbued the blood,
of the sunset from us.

Pliers of clouds,
pull out merciless the molar teeth, of the sky,
who has no longer with what,
to eat, the endless,
starved,
laments the rain,
what will no longer can to gnaw,
the dust, of the our foreheads,
for to them wash of memories.

8. Flags of, Divine Light

It seems thunder of applause,
deafen the earth of creation,
of which we are made,
when,
the hoofs of splash frozen,
from our bodies
they hit us the horizon of passions.

Flags multicolored of wishes,
irradiates us with the scepter of Divine Light,
wanting to wrap us with happiness,
but they find only darkness and cold,
on the cobblestone alleys of lives,
what they want to find their meaning,
up to, the gates,
locked and rusted of the cemeteries,
of, the hopes.

9. Where do we go?

Where to go,
from where we come and why we have icons?

A life without icons and would lose meaning,
because painting of the soul,
would no longer have in what to be framed,
would become a mere image,
what, would seem without content,
beginning from nowhere and ending nowhere,
how, actually, is the reality of existence,
without the veils of the Illusion of Life,
which, without icons,
would no longer have, where to enshroud,
for to give us, the confidence and the Free Will,
from the wheel of fortune,
this bizarre world.

10. Drowning

Frozen bridges of the peace with ourselves,
they crumbles in hearts,
leaving to fall in the whirlpools of life,
thoughts, hopes, memories, virtues, feelings,
for to drown,
in domestic water and dirty of the society.

Moments shipwrecked,
they try to find their shores,
which crumbles always looking for happiness,
leaving to flow the blood of wounds of a world,
on which we not us have chosen a.

11. Letters without address

The pitchers of the passions,
they stand, ready to be shed
over the fire of religions,
extinguishing the flame,
what he was ready to melt
the billows of the feelings,
to turn them in molten lead,
of the weapons ready to rend,
the meat of the horizons,
which would more be remained to the world,
in gift from the God.

Letters without address
in which are written our destinies,
they are carried by the winds of the eternity,
what beat with the cold of the oblivion,
on the alleys of cemeteries, from the souls,
which somewhere, sometime,
they were born and, have loved.

12. Words and Verbs

Wings of ice are crumbling,
on the sky of the words,
so cold that they have hardened their hearts,
and the blood them has become,
a rink of the silence,
on which slips the despair.

Deaf voices tremble downed
by, the drifts too heavy of the verbs,
which can no longer lead,
their own actions and meanings,
in a sentence, of the death.

13. The food of cemeteries

Sharp claws rips away the steps,
which wandered toward fulfillment,
seines, of, moments,
lurk the feelings,
for to them be fished
in the muddy water of life,
and then,
to be carried,
to the cannery of the death,
for to be sold as, memories,
as food, of the cemeteries
for those who live the present,
they feed with the past,
which, them supplies the future.

Trees still green,
of feelings and hopes,
they stand cut,
packaged and preserved,
at road side of the Destiny
for to be carried,
in the cold of end, of, world, of hopelessness,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

and sold,
for to us warm, the Vanity,
which always us asks,
payment of rent of to exist,
in this world.

14. Wasted lives

Rivers of unfulfilled dreams,
have furrowed the lands of deep sleep,
of the souls of the Illusions of Life,
what they seem to no longer wake up, never,
in the dawn of Truth.

Creepy voices,
being on the verge of drown,
still struggling,
with their own vain moments,
trying to reach,
at one of the shores,
of the good or even of evil,
of the beautiful or of the ugliness,
to request a new Destiny,
seeing their wasted lives, in the threshold of death.

15. Steps toward God

Did you know that and the Apocalypse
has its steps, toward inferno or paradise?

That happiness can be bought with illusions
in an illusory world?

Only the Truth of the eternity of a Moment
can not be for sale,
because he incarnates more than anything,
he is the true face through which we can,
to Him we perceive on the God.

16. Gambling

The rigged dice of the faith,
are thrown to the beggars of luck,
on the rotting table and silent of death
where eyes prying, of the suffering,
more seeks for the winning numbers,
for the uplift of other and other churches,
of, empty words and Illusions of Life.

The stifling smoke of souls vain,
floods the room from the casino of the souls
where the voices seem rather cursed,
announces a new pulling at the rusty roulette,
what, will more born a new day,
the same of lost and indebted, as all other,
to, the Existence,
the owner of the gambling, of the Destiny.

17. Searching the Truth of the Perfection

I searched, the Perfection,
being convinced that the world has its part of truth.

I gaze the absoluteness of the sky of life,
and I can not understand why falls helplessly,
over the horizon of wishes,
without wanting ever,
to understand them or fulfill them.

I immerse myself in the dust of my body,
full of needs,
given, house of the soul by a God,
on whom I not Him have understood, never,
why he was constrained
he to give birth and to let sin in the world,
when he could so well, to not a do?

What I understand?
is that there where you seek the Truth,
you'll find in the end,
after lies and other Illusions of the Life
the Death,

alongside the own God.

18. Store of funeral furnishers

The world is
store of funeral furnishers
of the Love,
from where customers is sourcing fully,
with ribbons sad of mourning colors,
on which are written, texts of love,
addressed the ones forsaken,
from which is not missing the eternal: "In memory of ..."
of the one or another feeling,
seated at horned crown,
by other and other ribbons,
collected throughout life,
for to be carried with the hearse of moments,
to the cemetery of the passions,
without whom, the Existence,
it would be much poorer.

The undertakers of thoughts poke up,
through the graves of the memories,
have digged deep into the dust,
from which the God created us,
hoping that maybe sometime will find,
the reason for which,
we can not learn, never,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

we to die as is written,
in their Bibles of undertakers,
where death is a life,
what deserve beautified with coffins of hopes,
how more new and more expensive
placed in cathedrals luxurious,
of madness of to be human.

19. The soles of death

Strains of illusions maintain us the days,
what they will fall like some leaves rusty
from the calendar of the Destiny,
at the soles of Death.

The steps plumbed by the avarice of Time
they sink into the morass,
from which the God us has built the bodies,
to delight,
with the suffering, despair and other hardships of ours,
those devoid of relief of the eternal flight of eternity.

The ivy of senses
still clings,
by the moldy walls,
of the cathedrals of love,
hoping at the Afterlife.

20. Bricks of words

The kings of tears of so many religions,
and they made the palaces of the laughter of crystal
from the weeping the people.

Bricks of words,
they stay full of dampness of the passions,
to build new fences of eternity,
which to protect us from the absoluteness of the truth,
praising the Illusion of Life.

The craftsmen sprightly with names of clerics,
runs lively looking of mortar financial
which to they cement, the bricks of words,
keeping it away from the miseries of the world,
with empty promises,
hanging of their foreheads Machiavellian,
that people will get rid of all misfortunes
through and more suffering.

21. Laughing, hysterically

How much peace to have had the God in His soul,
that and wanted a creation,
with so much vengeance, sins, and passions?

How much had to be bored,
if all the churches, of the days,
must be raised with suffering, disillusion and blood?

What pain would he have to drive,
to give us finally,
even and the laughing, hysterically of ourselves,
then when we look at the Original Sin,
how it hides in the patterns of our genes?

22. Flowers of ice

Not exists day of the breathing of this world,
that to does not end,
in the twilight what gives birth at the night of the sleep,
whereby Illusion of Life,
us hide the Absolute Truth.

The flowers of field from our experiences,
they will turn into the flowers of ice,
from the blood of the sunset
what will be collected by Death,
for to be given of the Time ardent,
what boil after a new day.

Once they arrived in the arms of fire of Time
the flowers of ice will melt,
becoming,
the water of life that will give birth to new and new
Destinies.

23. We owe it of Illusion of Life

The world of the Knowledge
is a letter without beginning or end,
because we do not know,
from where we come and neither where us will take,
the Absolute Truth,
after we will forsake the Illusion of Life.

We wander,
through the rotted flesh of the moments of the death ,
or the Time,
will remain just a memory forgotten of the Eternity?

We will us longer ever wondered,
who we are if we will no longer be,
owe it of Illusion of Life with a death?

24. Absolute freedom

Steps of dreams,
quick of waterfalls,
they go unwieldy,
through, the meat, of the season of heart
what can no longer, neither to hurt
so deep these have thundered ,
in the beatings frail of the blood,
what moisten with the sweat of the gaze into space,
his temples
of the Destiny.

Rivers milked from the sacred cow of the clouds,
flood the dust spiritual
of the Free Will,
washing him with the Illusion of Life,
as to we can believe that exists
Absolute Freedom.

25. Illusion of Life, Time and Destiny

Grains from the sand of the Eternity,
they pay the tribute of the suffering,
of the Hourglass of the Creation
in the name of Existence,
for us to be,
an awareness with times and spaces
which knows that the shore of birth,
is washed by the waves of the water of life,
and the shards of the happiness,
sometimes hurt you, more than death.

The fog of wrinkles of future
is inundated, by the past gloomily
so silent,
that, turns to stone,
freezing,
every moment of the present,
in the Eternity,
trying to give us the Illusion of Life,
that exists enough Time,
to we can become aware of
Destiny and Death.

26. Knowledge and Existence

How much courage would had God,
to leave us the feeling,
knowing that the Existence without awareness,
can not be,
that an unknown Universe,
does not exist.

Everything is reduced to knowledge,
and if it disappears,
the whole world is falling apart,
with birth and her death with all.

It would be a shame not to we know,
or we prefer,
the Original Sin of the Knowledge
for to exist?

27. Parallel Universes

Into the bustle of the parallel Universes,
are break the spaces and dreams of God,
alike as the glasses at bacchic parties,
for to avert the bad luck.

Dimensions on which the mind can not them conceive,
they play at roulette of fortune,
our own Destiny.

Doings and destructions
knowledge, and ignorance,
life and death,
all are found on the stand forsaken, of the Creation,
who can no longer pay its debts to Destiny,
no matter how much sufferings and disillusionments would
gather.

28. The tumult of the soul

Swimming through the turbid water of the future,
not knowing how deep may be the suffering,
of to I not you see again,
sense, of my Existence,
the one born for to you conceive,
a star alongside Destin,
to me shine the way toward Death.

I look toward, the sky broken in shards of longing,
which they hurt the horizon,
full of the blood of questions,
what floods my way toward you,
shore, of the happiness,
so distant,
by the suffering and my despondency,
that, seems that I will not him ever touch,
so much shipwrecked, for me is
the Moment of the eternity,
who would want to embrace you,
with all the tumult of my soul.

29. Astral Time

Has frozen the ice of the Word in me,
by going among the silences, of end, of, world,
of the gaze of a sky,
what it seems that and he tore any meaning,
of the shirt of the horizon on which him has dressed,
somewhere, sometime defiant,
with the thought at the Eternity,
on which he a believed endless,
not knowing that it could break anytime,
in the eyes heavy,
of lead,
of clouds running on the vault of a soul,
what still it longs after the stars
for which was cursed,
to, not them more see, never,
divine radiance,
what brings back the past of the Universe,
in the present of the vanity, of today,
where, you no longer exist,
beside me.

30. Meet again and Truth

I shipwrecked on the sea of the memories,
alongside the silent sirens of the Moments,
what seem to be forgotten the songs of the spells,
forever.

The billows of, hopes are crumble,
on the foreheads frowning and petrified of the Truth
what seems pervades the whole Universe between us
barefoot,
and the shards reckless of questions,
them cut the soles,
bleeding, with the tears of the rains of the mourning
dreams,
what still us fall into the knees of the fates,
imploing us to us meet again.

31. Kiss from dawn of eternity

Dry twigs and abandoned,
stay related by the wet trunk of the Memories,
similar of the albums of the love,
with yellowed photos,
by remorse what seem,
of a Time of the nobody,
to whom it comes to snatch his hair of all moments,
remaining in the drawers of the hidden thoughts,
by, the daily, insanitary, of the present,
only for to forget,
of the leaves of the summer which they have given,
the boundlessness of a fulfillments, solar,
what now was transformed,
in the dust of the tear, of forgetfulness,
of the longing, heartbreaking,
of a kiss from dawn of eternity,
seeped at the corner of your eyes.

32. Broken branches

I wandered into the night inside me,
I try to search the dawn of your heart ,
whose steps of memories
leaves deep scars in the zodiac of my thoughts,
filled by the roots of the splashes of unrest,
when it's raining with Destiny,
over, the broken branches,
from the trunk of the happiness
of my life.

Feast of words in the wind,
carried chaotic toward nowhere,
on the deserted streets of the soul,
hitting me with the insistence, misunderstood, of death,
by me myself.

33. The hair of feelings

On the asphalt of happiness

nobody no more occludes the sentimental pits,
in which have frozen the longings misunderstood,
what they will no more fly never,
beyond of, the hair of your feelings,
now,
so trimmed and hairdressing,
that no one will ever know,
how was when alongside me,
it became carried,
towards all cardinal of our souls,
so tangled,
that not even a barber as the Time,
it would not be succeeded to give it a concrete form,
to the space which no longer existed,
between me, thee and Destiny ...

34. Uncertainty and God

I me break from me,
sheet of paper,
speckled with the Original Sin,
on which God wrote to me the Destiny,
and later to crush Him,
under the steps of a society,
so confused and ill,
that does not know if the next, day,
will longer belong to Time or the Death,
uncertainty with spices, of cemetery, of the values,
drowned in a moral, equally sickening,
such are the idols what they a build,
with their forked tongues of venomous snakes,
who sharing the Truth after whim,
of the petty interests and obscure,
of drone greedy after a God,
painted after their, image and likeness,
of, subhuman garbage.

35. Drought

There's so much drought in smiles
in this world of vanity,
that even the green muscles of the memory,
were dried on the longing flagstones,
on the tombs of cemeteries of hope.

The internecine sun of the policy,
is burning with the flame of carelessness,
from the cathedrals, of thoughts,
kneaded, leavened, baked,
what they learned us sometime
how to we die,
and now to show us the way,
toward oasis of the Illusion of life,
where we hope to more find the water,
which to bring us the fulfillment.

36. Maternity

Maternities of moments,
torched by morals,
they beget the future abortions,
what they will be studded the society,
of the Living Dead of the feelings
from our thoughts and dreams.

Coffins of words
they stand strung and silent,
at the gates of happiness,
for to retrieve,
the newborns of our passions
Prince Charming of happiness,
who they will no longer be beautiful,
never,
but, equally decomposed,
as well as any corpse of the Destiny,
bestowed by God,
of Original Sin.

37. The exact time

Watches of, glances
with the dials of the dreams broken,
they gaze through the steamed shards of the souls
the blood of the carnal longings sunset,
on which would want to him cut,
as then to gush,
on faces full of profane,
of the wrinkles what them crossing the times,
toward death.

Hours of increasingly accurate,
they sit climbed in the tree of life,
for to harden us once and for all,
any freedom of the moment,
of to be ourselves,
the ones confused,
by the disease of the consumer society,
which us consume,
on ourselves,
day by day,
hour by hour,
life by life.

38. Desert of cathedrals

Angel wings,
they extol the wilderness from us,
through the desert of cathedrals of love,
which they us kneel the souls,
with the promise of the Hereafter,
what can be better than the one of today,
if we do not them inquire, the God,
of the all-giving, all-powerful,
why?

Could we not know without sin?
If God knows, he sins?
Could be wrong God, sinning with us?
Not to be knew the God, that he will err or did it on
purpose?

In fact who and what is God?
Is not all that we can not be?

39. Bet

I seek you Divine Light,
through the darkness of this life,
which seems to have lost its own Destiny,
at the play table of a God,
who has not longer stopped, from to bet,
with the whole, Time of the world,
paid and rewarded,
with so many,
sufferings, abuses, separations, vanities,
with hearts what seem to fall,
in the abyss of the nothingness of the vanity
forever.

Autumns withered by kisses,
profane and lascivious,
want to be spring,
on the platform of the prostitution of dreams,
of the Illusion of Life.

40. Primitive brothel

The money of the moments,
are spent by the Vulgare Instincts,
who robber at the corner of the Prostitution Street,
where is the primitive brothel,
with the name of Religion,
which always has wide open gates,
for those who are merciful,
with the coffins of the mercy,
from which will be supported,
both the girls who dancing in priestly garb,
as well as the cemeteries, of Truths,
decomposed and rotten,
of a world,
whose meaning,
even and the God forgot Him,
when he thinks at the Death and Destiny.

41. Loneliness and Future

When all the dreams of my life,
they will bring you into the palm of love worked,
by the moments in which you were the God of the being,
which I will never know.

Snowfalls of wings what fall, torn,
by the flames in which we burned our Destinies,
the lives, at the gates of the cemeteries, of, feelings,
found again in a kiss of the smoke of Existence,
in which we have lost,
forever the glances blinded,
of ourselves.

I was a heart that no longer recognized Time,
in which we bathed our dreams,
that became nightmares,
in loneliness where neither the infinite,
no longer exists in us,
those who were imprisoned forever in the freedom,
what us fly, the Present,
of the kisses and meetings,
without clocks, days or years,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

where we expected the Future,
not knowing us that he was dead long ago than the ancient
times,
of our souls.

42. The wandering, the one latter

I was going toward the star of the misunderstood,
thinking that will lead me,
toward the wandering, the one latter,
of the Requiem, of the Divine Light,
saved, from the flames,
of the love, in front of which we have kneel,
falsifying my the dice of Destiny,
through promises given to Time,
whose meaning had become Death.

Paths, wretch of luck,
they hit me, with the lost labyrinths,
in the pockets patched, of the Future,
who are still begging,
on the street of my Destiny,
the Life,
of the days, of our love,
from whose breast, I lost you,
forever.

43. At the soles of the feelings

Do not tell me that the clouds of the quarrels,
can not weep their rains which wash us the palms,
beaten by the sweats of the labors of a Destiny,
who ran us,
towards the horizons of blood elapsed,
at the soles of the feelings,
where we kneeled, too,
hitting us of Oblivion.

And I digged deep into the nature of the words,
I falling exhausted by the weight of the rocks,
that still longer separate us,
of commas, verbs and meanings,
what it was snowing, on the mountains of love,
which we had to cross them,
for to discover,
how high our souls can be.

44. Desert

Bridges of glances stay lost,
trying to unite,
the infinite of the forgetfulness with the finite of the
retrieval,
in a metamorphosis of the Illusion of Life,
always green and full of questions,
whose answers become, the misunderstood divine,
of the our human condition,
of to be a shadow,
in the solar desert thirsty for happiness,
crossed by the caravans of the Moments,
toward the horizons of the decomposition.

Sand dunes,
shake in the ancestral writhing,
of the death, from before birth,
searching for the precious hourglass, souls,
to give birth to new Times,
draining the greatness of eternity,
in the tiny senses,
of the Knowledge and awareness,
of this world,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

what will become people?

45. Landscape

Wings of flint hits the sky of the hearts,
igniting them the rusty candle,
from the forsaken cemetery of the dreams.

Giant gates unbind the Boundlessness,
chained until now by the human condition,
for to be given to the Death.

Armies of drops of the thoughts,
are marching in honor of the rain of Destiny,
what washing the face of life dusty by vanities and
suffering.

Greyhound, crippled and naive,
wants to catch the train of the happiness,
barely crawling through the garbage of the inferno of this
world.

46. The meaning of the world

Why justice becomes vanity,
the paradise turns into inferno,
and happiness,
the millstone of feeling?

How many passions will resurrect the religions of nature,
for to we learn to die,
so as th e Existence demands us?

For how much time, sins can be defeated,
of self-proclaimed, well,
which leads us only toward evil?

Who knows how many vain illusions we longer have to
defeated,
for we to understand us,
the meaning of the world in which we live,
if this still exists?

Which, knowledge may be aware,
only through the true and not by the false,
which has nor a link with the Absolute Truth,

but only with the Illusion of Life?

47. Humanism and religion

Saints of the non-winning dice of the religions,
they still open a casino, of fame,
with falsified altars and icons for winning ,
where all believers of the games of life,
will be able to fill the boxes of the mercy,
with new and new Moments,
from more and more expensive.

The sick worlds that grind our destinies,
at the mill of the political blissfulness ,
of parliaments of jackals, hyenas or other living thing,
acquainted with culinary art,
of verbal carrions in putrefaction,
what were sometime smiles, glances, bodies, steps,
on the cold alleys of Creation,
too bored and replete,
of, the stench of the water of life,
that became a domestic water,
once leaked from obligatory and original sins,
of the beings who still believed that are human.

48. Circus and politics

The sinister laughter of Creation,
invented the art of the circus of politics,
where the clowns of the unforgettable moments,
they make somersaults among pompous phrases,
applauded at the scene opened by,
a crowd satisfied with the crumbs of the promises,
of to devour in one day,
the same sinister carrions,
like and the beasts who make their dressage numbers,
in the manege gnawed by obedience,
of society of consumption,
where every man is consumed,
more and more lonely,
abandoned,
on the stall with shop windows, broken,
of the Existence.

49. Altars of vicissitudes

By what stars have traveled the atoms of the blood,
until they get the feeling from us,
those who are rejected by God at creation,
and given on nothing,
to the sins of being men?

Altars of vicissitudes wash us the chains of the dreams,
who have given us the slavery of liberty,
of to believe in everything we want,
to eventually receive only Death.

The hypocritical faces of cherubim of the love,
what seem cold and insensitive statues,
they are watching us from behind the paradisiac shields of
other worlds,
from where shoot us with vulgar promises,
so sacred, of the profane in us,
of to believe, and to not research,
the crystal globe in which God,
he guessed us somewhere sometime, the Future.

50. The Sleep of the World

Worries and nightmares seasoned with uncertainties,
a perfect recipe for the sleep,
of to live in this world of Illusion of Life,
between two deaths,
the one before birth and the one after life.

Perhaps this consistent and lucid dream,
we have him while in another world,
we sleep deeply,
for to wake us up there,
after we will die here,
at dawn in which we will us wipe out,
the dark circles of the memory of this weird life.

Maybe some of us,
will want to sleep longer,
regretting that they woke up,
while others will be happy to have escaped,
by the nightmare of this world,
and how many will they not be so?

51. In my life

Hit, I got up,
over the sky of my life,
without to carry my clouds of despair,
beside me.

I've always been a train station,
where train of the parting was just a Moment,
and me,
the one who let him to start,
toward new and new places from my soul.

To can look from the dark smile of fate,
I needed more Truth than anyone,
saved by the life of My Original Sin,
which I never paid.

And yes, I waited you, before me with a Death,
who would tell me how much love,
could still die beyond regrets,
smiles or other lights or shadows,
from the Destiny of my life.

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

Who am I beyond me myself,
aside from the endless, which is just now learning,
why the eternity of love must live,
on the rags stall where nobody can its pay,
the maternity fee of the Immortality,
which I believed it on the Word,
and who rented me, her life and her eternity?

Only the meaning of the eternity has given me momentum,
because she was free of charge at the gates of my life,
thirsty and torn by death I drank her soul,
which has me comprised my birthday.

And I have forsaken the death of separation from myself,
where you were the Moment whose Destiny, I was to
regret him,
when you kissed my fulfillment, on which not even,
the Sun of my Destiny would never have done it,
no matter how much, Heaven, would have been around
him.

And I loved you how only the Longing,
he can shed his tears,
to the Water of Life from his heart,
what still beat the cliffs of the memory,
with your soul.

Then I decided to break from me myself,
on the way of before birth,
what would have brought me into a dream,
on which upon awakening,
I could no longer deciphered it,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

without us,
becoming the star, at which we dreamed of,
both.

52. The future cemetery

I was so alone,
without the tear of your being,
that I drowned in the soul of the roots,
from which you have become,
the Princess of the Dreams, of my Time.

You know so well that I was born,
that I to learn by heart, my Death,
to I will not mistake, not even a strophe,
from the piece of the life what was given to me,
of this world.

I was so much Divine Light,
that even and my birth has wondered,
if it is good to die once with the Time,
what us destroyed our Eternity of before, of to be,
dust with breath of the future cemetery.

53. Obese time

The rusty and decomposed arches of the Knowledge,
can barely support their Time,
increasingly obese,
of when the harvests of vain things,
sufferings, vanities, prides,
disorientations, greeds, lies,
thefts, scams, robberies and crimes,
have reached new social records,
and their price at the Market of Life,
has decreased so much,
that there are no Moments,
who to can not afford them,
anytime, at any time,
from the sacredness of the day or the profane of the night.

54. Deserted port

Often we are a deserted port,
without nor a ship,
even being and him, of the madness of windmills,
where seems that never is not happen nothing,
what stay abandoned at the edge of cathedral of the hope,
who wants to believe in the miracle,
of to see once and once the masts,
of the waves of feelings and emotions,
on which only the mysteries of the happening can give
them to you.

The seagulls of the hearts fly to nowhere,
lost through the endless pockets of a sky,
too greedy with all that is left of longing,
the devourer and sadistic,
looks toward new horizons,
which no one will never be able to touch them,
in the bloody horizons of Illusion of Life.

55. Cry of dust

Why God created us,
cry of dust,
willow disheveled,
full of remorse of the absurd,
which shades the dirty water of Illusion of Life,
for to wash the long hair of the Moments,
fallen and, decayed,
in the mud of the bodies?

How much holiness to exist in society's brothels,
where our destinies are sold,
as company ladies,
to any Banknotes with profane insignia,
of an old and libidous bank,
anointed with all the evils of the earth,
who sells and put in pledge,
love, feelings, absolutely anything,
at the price of the lottery of the luck,
baptized by God with name of the Happening.

56. We come, for to go further

At the edge of Truth,
you can never find the love,
which will never know to tell you,
where it comes from and where it goes,
just like the being,
who is born from nothingness and goes toward nowhere,
destinations,
which were sold the most expensive,
in the history of mankind,
on the stalls of religions,
on behalf of which,
crimes often became a duty of honor,
and the soul murderers of the Illusion of Life,
some saints only good, to be painted,
on the cold and damp walls of the churches in ourselves,
those who we continue to come for to go further.

57. Thirst for life

I shipwrecked through the granite jungle of the absurd,
wanting to become the stonemason of Illusion of Life,
for to carve new and new feelings,
on which to expose them in the stone menagerie,
of the soul of the tumult from me,
trying to get out at shore,
dumbfounded by the cries of everyday beasts,
with bloody fangs of the prey desire,
of some new gutters of moments,
through which the water of life drains
so far away,
that every time,
surely,
without any error of the God,
we reach in the mysterious arms of Death,
thirsty for ourselves,
by, the question,
if we were really,
a shadow of Illusion of Life,
or neither even that?

58. Beyond the world of footsteps

All waterfalls,
of my feelings,
it leak,
in the sea of your soul,
on which my longing sails
carried by the waves of destiny,
alongside which,
make a cross,
in the cold cemetery of separation,
of beyond of the world of the footsteps,
what have even lost their ways,
which have met us,
somewhere sometime,
the birth of a world,
of our star.

Neither the darkness of the Universe,
could not oppose ,
to the Divine Light,
what rises,
from the infinity and eternity of love,
which now seems that, to has nor been born,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

ever.....

Why?

59. Love and peace

It's so cold,
in the smile of the desert,
from the round dance without song,
of the happiness,
that, they have frozen,
even and dreams.

Only the crickets of death,
of some memories,
are heard strange and vulgar,
from the graves dug,
in the dust of our bodies.

The peaks of the peace churches,
they stay inclined, ready to collapse,
over the cemeteries full of loves,
who rest in peace.

60. Values

Crimes, suffering, mourning, death,
famine, sickness, despair,
how much price has put God on us
when he created us?

Wishes, hopes, dreams,
delusions, vanities, illusions,
all to be able to save us,
by whom, for what, and why?

Demands, creations, miracles,
numbers, laws, money,
until where we will number,
the sufferings and humiliations,
of the values?

Where?

Nowhere.

61. At dawn

Dawns of ink, wilderness,
wait, hunchbacked of Time,
the pen of the day,
which, it will soften,
in their hearts,
for to write,
new happiness or sadness,
with palms beaten,
by the works of the Destiny.

Spells and disenchantments are heard,
from the night of the fate,
what seems that does not want to leave,
in the odyssey of forgetfulness,
where we will reach with all.

62. Mistake

The silence, before of the storm,
of the wrong creation of the God,
was called the Nothingness or Peace,
the Happening or Chaos?

The venomous struggle of the Knowledge,
really to be wrong the path what it was destined her,
reaching to the Man,
just Incidentally?

How should the verb of creation be called?

To be?

Or Was It?

Maybe it Will Be!

Neither one nor another,
because there is nothing in reality.

63. Sculpture

I turned me the face of the moment,
toward the soles of your smile,
who have crushed my future,
trampling him with the weight of the memory,
of the heaven of my heart that has remain to me,
to beat my Destiny,
tired of so much loneliness,
slain by the multitudes of the glances,
which spy me,
 with their souls of stone,
from which no one will sculpt,
never,
the statue of my dreams,
which to resemble with you.

How many drops from the cold rains of autumn,
will number the springtime,
of the oppressive and drowned hopes,
in the blood of the sunsets steep,
elapsed on the foreheads of the Time,
who has forgotten us forever,
destignation?

64. The powerful people of the day

The star of the wings of my birth,
banishes my eclipse of the life,
toward the season of the retrieval,
by me myself.

Flowers of ice,
adorn the vase of the prestigious words,
of the powerful people of the day
who flies in the flocks,
for to discover new orchards of values,
as then to destroy them,
by placing them nonchalantly,
on the everyday scarecrow,
of the consumer society,
with political press names.

The worms of multicolored and cheerful silk,
have polished the claws of the powerful people,
with the glow of the larvae from the microphones of the
moment,
what will weave, the costumes of the lies at fashionable,
with a plumage, of the verbs,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

increasingly more mottled,
illuminating the cold and deaf nights,
of those many and oppressed,
who have lost all their harvest from orchards.

65. Showcase of Existence

I have often sought the water of life,
in the endless ocean,
of death that surrounds us,
the Destiny,
finally finding out,
the shore desolated by empty words,
of the inferno from us,
the desert burnt by the unforgiving sun,
of the despondency of the beaten palms,
by the bad luck of becoming the dipper,
from which I to sip the so desirable liquid,
from what should have been the life,
and not an illusory shadow of her.

Lessons venomous,
are taught by the snakes of fashionable politics,
everything must be in perfect condition,
to be able to be stolen,
labels of the dreams and the packagings of the destinies,
they asked to be colored as bright as possible,
more attractive,
to be exposed in the showcase of Existence,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

no matter what the content,
which anyway no longer interested anyone,
being always delivered to the Death.

66. Becoming immortals

A known nothingness exists,
no longer being,
that huge gap of the tears,
rained from the clouds of the Destiny,
on the grave stone of Hope,
becoming the diamond of the Longing,
sitting on the wedding ring of the Remembrance,
of your heart,
what beats the heaven of my thoughts,
which and meets again,
the dust of body of the words,
what united us,
in the summer desolated by the rust of autumn,
thundering with passions and flashing with remorse,
we even reached and at happiness,
even if it was at the end of the Universe,
which we enlighten,
with the kisses and hugs of the Moment,
whose Eternity we sipped a,
becoming immortals.

67. Destiny and Life

You could fight with my angels of pitch,
becoming immortals through the mist of the streets with
names of love?

Really, to be you, the feeling which to exist in death from
me,
the one gone of before being created,
by a God, in which I never believed in?

Spasmodic smiles, break the churches of the soul,
on which history wants him more defeated than the Time,
of all the senses of this world,
blessed with love and Destiny.

Ink rivers of Despair,
flow towards love,
drowning her with me,
so much, I have meant,
the pen killed by the fingers,
great, cold and harsh of the Destiny,
who could no longer write us,
the Life.

68. You are the God from Me

Only the flesh of dreams,
is requested in the showcases of Love,
even if the nightmares,
are much more expensive,
than,
all the lives together,
of those afflicted,
by the births in the crystal manger,
of the Divine Light,
from the heaven of our thoughts.

And I began to cut,
butcher of words in the wind,
all your whispers and your weaknesses,
which now can not wake up in the dawns,
of the thoughts of the longing from me,
the one thirsty for the endlessness,
of the eternity from your heart,
wind hit,
by the sanctuary of the blood of the Words,
who sculpts to me,
your face and likeness,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

becoming the God from me

69. The Breath of Immortality

If the witches of life would us charm the death,
would we become happier?

Would we have been born under the sign of uncertainty,
of a wandering God,
who had no idea,
by the Original Sin of our thoughts?

And then who we would be, we the ones who were
dispossessed,
of, ourselves?

Lights and shadows, put up for auction,
on the stage gnawed, by the time of a world,
what died earlier than the ancient Times,
of the soul that gave us the breath of Immortality?

70. The eyes of the Divine Light

All handles broken,
of the coffee cups,
passionate of the immortality from me,
they will no longer be held with the solemn fingers,
of the Existence,
by your soul,
but they will be drunk by the cold and sinister weapons,
of the dirty thoughts of the end of the world,
where only armies of dreams,
still can do something,
together with you,
mistress of the cold breaths of hugs,
on which I will never more have them,
in the marriage bed what was worshiped us,
of the death, of us ourselves,
those beaten by the fate,
of the slaughter between the Moments of a Time,
too tired,
to look,
in the eyes of the Divine Light,
of the our souls.

71. Snowdrifts

It's blizzard the blood of your steps,
in the white wilderness of the dust in me,
snows came from the world beyond,
I being snowbound with the coldness of passions,
which is snowing hard on me with the lead
overwhelmingly,
of the fall,
from the heights without end of our memory.

Neither the innocent sins of the angels of the encounter,
they would not be able ever to wash us anymore,
the snowbound of the dreams, that united us,
the foreheads,
on which the water of eternal life flowed,
in a kiss of the immortality.

72. The darkened dawns

Blood of lead,
what are flowing through my veins of the longing,
the passions of the darkened dawns,
by your eyes,
which do no longer arise for me,
on the sky of life,
never.

Unceasing flight over the mists of the being of the love,
unique and precious,
through which we breathe and we exist,
together,
now,
dead,
whose tomb was lost to us,
forever from the path of steps,
from more and more tired and depressed,
in their way toward nothingness.

73. Rains devastating and cold

Rusty leaves of longing,
break into their fall,
the dust of the passions that fed them,
the fulfillment.

Rains devastating and cold,
grinds us the path of the steps of feelings,
what seems to be dead,
more than the Time.

Troubled times full of questions,
are lay out in snowdrifts,
snowing with memories so frozen,
that they break into thousands of shards of the
forgetfulness,
at every touch.

74. Meeting again

Never the star of eternity,
of our Moment,
will not fall us,
on the vault of the sky of the souls,
in the cemeteries,
of dreams and expectations,
of the meeting again.

We will always run,
through the Universe of Immortality,
where we will light,
the darkness of the granite masks,
of the stars of the other Moments,
who are chained,
separating us the path through Time,
and they smile us in the festival of the indifference.

Just the memory of the Divine Light,
of the love which I have lit a,
somewhere sometime,
with the eternal kiss of the fulfillment,
show us the way,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

towards the Absolute Truth,
in which we once lived.

75. If

If I am heaven,
you are his star.

If I am the sea,
you are its shore.

If I am the dream,
you are his dawn.

If I am immortality,
you are her eternity.

If I am the word,
you are his meaning.

If I am love,
you are her fulfillment.

If I am the memory,
you are her tear.

If I am the longing,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

you are his endlessness.

76. The mill of the sins

I'm a blizzard born from the star,
of your whispers with hearts of ice,
flakes of meanings lies down,
over the graves of the future that dress us,
with a Present of the no one.

Laughters of crystal broken into the shards of the
indifference,
they deafen the clowns of the promenade,
by the inquisitive looks of a Time,
so alien to ourselves,
that neither the Mill of the Sins no longer recognizes him,
although he eats the bread of her wealth,
leavened between the walls by rotten wood of the
indifference,
from which they were cut,
the planks of the coffin of the chance,
of to be the good world,
of the perverse and obscene boulevard,
what gives life,
only to those who know how to respect them,
the moral of the brothel,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

called pompous,
Parliament.

77. At the second hand market of the mankind

It seems to be snowing,
with all the regrets of the monasteries of passions,
over the white immensity,
of the bodies blackened by words in wind,
carried toward paltry meanings of fate,
where the willows,
nor to weep its water of the life,
do not know anymore,
by so much sincerity,
displayed with greed,
before the religious ax,
with sharp blades,
of a meeting between debauchery and faith,
in the church gnawed by the moths of salvation,
filled with heartless clothes,
what they stand thrown at random,
in pompous phrases,
torn, patched and dirty,
too early,
to be donated to children by moments,
killed earlier than the birth,
given to death,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

in the second hand market of mankind,
with history names.

78. The money of freedom

The paltry branches hit the windows of thoughts,
for to be broken by greedy sins,
after the money of freedom to succeed,
to overturn the hierarchy of public toilets,
where misery is honor,
and mildew is glory.

Verbs who have no longer patience,
are ready to grab new functions in disinfection
of the mouths which still breathes,
the clean air of democracy,
in the crazy world of politics.

79. Yoke of oxen

Caught in laws made,
just for our manger,
we live the days from more and more whipped,
pierced by the harness,
of the unfulfilled promises,
of the bars what they want to be,
our future freedom,
and who deceive us from the pulpit,
of the pantheon with name of bank account.

Yoke, of oxen, greedy and shameless,
sits at indigo instead to carry,
carriages of the lives increasingly heavier,
by the molten lead of the needs which burn us,
loaded with desolation and anguish,
on the face of the consumer society that consumes us,,
wanting to show more goods,
on the fields of the dishonesty and boorishness,
located in property of a homeland of nothingness,
what seems to be, of the nobody
bathed by the holy sun of infamy,
which is waving into the wind of the indifference,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

on the mast of the hatred and pettiness,
of those who preach us the welfare,
to the shaky table of the wishes,
full of the illusions slatternly of a democracy,
from increasingly original,
with vanity and disgust for everything that tastes.

80. Wolves disfigured by hatred

The mice of callousness have lost their holes of the
thievery,
and now gnaw the politics of cardboard of the democracy,
on the banks of indifference built as solid as possible,
with the bricks in dreams brought from outside,
by the thoughts of the welfare.

Wolves disfigured by hatred,
greedy and paltry,
voted and initialed by the macabre advertising,
of the cynical dictatorship of money,
promise to the sheeps love and delight,
with the hay of some moments from the best quality,
which turns out to be the blood of a history,
what she can never understand,
the bitter path of helplessness,
of to really look into the mirror of truth.

81. Wagers

The spasmodic dogs of vanity,
have run in the gang toward the ways of the Lord,
the one, blasphemed and worshiped, spit and kissed,
by the relics who stand at the queue of the mistakes,
to worship the temporals of the Illusions of Life.

The wagers of the neighborhood stand shield,
to the palms beaten by misfortune,
to hackle of a carrion, for the moment,
for to be swallowed with all with the claws,
which cuts us the breath of the future,
from more and more sinister.

82. Pharaonic tombs

Factories exhausted by their own smoke,
are carried toward nowhere in apocalyptic fires,
are lit by the transparent and insipid fireflies,
which illuminates us the night of sighs,
mocking and robbing the works of Existence,
of to be happy.

Political wizards look for the electoral porters,
for the blossoming of the economy,
of the pockets torn by the wind of the fate,
sealed on the pharaonic tombs,
with cathedral names,
of laws and legalities paltry,
disobedient of the inappropriate society,
to the world and the afterlife,
of the religion.

83. The altered present

Adjustments of spasmodic accounts,
with the God, the one crucified ,
spikes rusty by tears,
are stuck in ancestral mysteries and customs,
torn them with their sharp blades,
when the Future wants to release them,
by the burden of their own past,
of the sale of ourselves.

The diadems of sins are testimony,
on the heads of the brides of the death,
who awaits us at the wedding with the Destiny,
for to fulfill our fate,
of to be the renegades of a God,
who forgot to pay his debt,
when he drank at the pub of the Creation,
the water of our lives,
until she stood in his throat and drowned with us,
then he decided to pay for his consumption,
on which has sprinkled it abundantly with the Original Sin,
for to be brighter,
with as much more alcoholic stars,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

which them brought from the past,
throwing them chaotically as is the custom of His Time,
for to pay on the falsified stand of the Destiny,
by, our Present altered and sad of the Illusion of Life,
on which neither the poorest and most banal Moments,
they seem that not want him anymore.

84. Compromise, God and Satan

Wax statues melt in the blood of promises,
taking grotesque shapes,
of Words without meaning
harassed and bitten,
of teeth of the sentimental asphalt,
where no step,
no matter how heavy, big, proud
or of small and insignificant would be,
can not leave any trace,
in the brothel of delight
where dreams are aborted,
to give place,
the death ordinary everyday,
of animal feelings from the souls,
of the rotten mud,
from which the God of infamy has shaped us,
from us,
the one denied by Satan who existed for a creed,
too divine for to not can become religion, but science,
too sensitive to not be compromised but art,
with name of Perfection of Happiness,
which God has forbidden us, it

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

promising us to have this toy,
in a Afterlife,
where you hope he to be more generous,
because now he no longer has, with what to pay,
not even his own funeral expenses,
from ourselves.

85. It's about an age of my Time

It's about an age of my Time
I'm just a bud of the heaven from veins,
nor the flocks of pains, nor even the God,
can not die without the breath from me.

Strangely I get close to death and hope,
that all the lovers of love,
will be divided by mystery, longing and heaven,
when I will be laid with tears in the pit of the memory.

It's about an age of my Time
so sick of love,
with all those present I am still alive and I hope,
that we believe in life and character.

We, the ones of crystals what we us smash slowly,
in shards, of time and memories,
we want you to give us more than mystery,
in snowdrifts of quacks and cemeteries.

More dead than the peace, and more alive than the war,
we celebrate ourselves with the watchfulness of the honor,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

that we were born in another territory,
than that one burned by a sun of the terror.

It's about an age of my Time
the one humiliated of faith,
to can to feast me, with proud, and I,
from the mystery what leaves me in the non-being.

86. Fair of bones

It's a fair with bones of beauties ,
winners of titles, Miss Universe ,
what they once, flaunted, the charms cold and defiant,
not knowing how much they would value,
in the cemetery of the Destiny,
where undertakers of happenings,
they shed the poison of the day,
on the beaten hands,
by the dust of the bodies,
from meaningless words,
and days undressed of any beauty,
what they looking obscene, and swearing the horizon,
who wants to them cover the nakedness,
with the night out of him.

The red lanterns only wait to be lit,
in the sentimental brothel,
enchanted with stands of bad taste,
of the mercenaries of the stone hours,
hired to negotiate the number of deaths,
at the gates of the Inferno or Paradise,
God's.

87. Steams fleshless

The switchman insalubrious change the switches of the
fashionable policies,
parliamentarians pornographic are preparing for the scene,
the fleshless steams of spell of the party nights,
it turns out to be molten lead flowing through the veins
passionate about sex,
who want to give new laws against prostitution,
that's how it works well to the people who have left their
hangover,
in the arms of the legislators,
for to execute them costumes of silly,
of the most diverse colors and patterns.

88. In me

I am desolated,
of empty glances,
of the questions, of wind,
teeth of flint,
dismembered me the horizon of heart,
which at each, laceration,
it fulminate so loudly
that he burns with his tears,
the whole path,
which God has crossed over, it
in me.

Traces of memories,
they sit alone and sad,
in the snow of end of world,
what more snowing with expectations.

The shouts of horror,
cross the branches of the feelings,
thrown by the blizzard of love,
so far away,
by the trunk of the happening that gave them life,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

that they no longer will be never,
the steps, of the glancing of the miracle,
what has born,
your eternity,
in me.

89. The sand castle

When I opened the gate,
of the castle of our love,
I realized it was built,
from sentimental sand,
ready to be crumble,
over all desires and aspirations,
becoming a washed shore,
by the waves of the forgetfulness,
forever.

And I drew on the sand,
a heart,
but she quickly lost her contour,
being covered by the wind of Vanity,
what she wanted to be a young lady of honor,
at the wedding of prejudices with the Destiny.

90. Help the God

Mute wings are quarrel with the air,
writing on his back,
the mysteries petrified, of the flight of the hopes
which they collapse hysterically,
over the train of the expectations,
what seems stopped forever,
in the train station of the cemetery,
where is buried the Time.

How much quietness outrageous
it's walking on the cold and rotten platforms,
of some solutions,
what still whippe their steps without traces,
full with regret and vain remorse,
of when they have lost their meeting hours,
to the ruthless roulette,
brought by God to the casino of the lechery,
for to make money,
because the maintenance of the Heaven and Hell,
has increased a lot lately,
pitch, sins, fire, their heating,
cost,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

as well as luxury of the Paradise,
that not to mention,
by the saints desiring of comfort,
who have only rights but not and obligations,
so, help the God!

In Romanian language

-în limba română-

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

SORIN CERIN

ÎNGERI ȘI NEMURIRE

POEZII DE MEDITAȚIE

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista **Familia** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît

tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcând un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidente ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedeează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatazare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lorică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lorică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe "gînd", Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperare la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe cînd a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității proprii credinței (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocând un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate

apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiştilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cât de adîncă și cât de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce

vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se încheie într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reazășării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntrul, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e

pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decât Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decât melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvântul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pusă să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gândurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejzii.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul

indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificând taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „ se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, când e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durități de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „*monde cassé*” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excесе, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban,** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în *Marile Tăceri*, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meșterește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mângălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul *La un grătar un exercițiu urmuzian*, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinește ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:**
"Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măștrii, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, in litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu**"Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatinș, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești camera minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

care lumea desacralizată și dominată de false valori sfințește pentru a putea regenera prin Cuvânt".

- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - câni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitiv pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73) Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații coplesitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoilele profund demotivante asupra

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte...”

- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprrie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

- 1. Îngeri și Nemurire**
- 2. Moarte și Destin**
- 3. În noi înșine, de noi înșine**
- 4. Credință și înțelegere**
- 5. Strada sufletului**
- 6. Sclavagism modern**
- 7. Clești de nori**
- 8. Flamuri de Lumină Divină**
- 9. Încotro mergem?**
- 10. Înec**
- 11. Scrisori fără adresă**
- 12. Cuvinte și verbe**
- 13. Hrana cimitirelor**
- 14. Vieți irosite**
- 15. Trepte spre Dumnezeu**
- 16. Jocuri de noroc**
- 17. Căutând Adevărul Desăvârșirii**
- 18. Magazinul de pompe funebre**
- 19. Tălpile morții**
- 20. Cărămizi de cuvinte**
- 21. Râs isteric**
- 22. Flori de gheață**

23. Datori Iluziei Vieții
24. Libertate absolută
25. Iluzia Vieții, Timp și Destin
26. Cunoaștere și Existență
27. Universuri paralele
28. Tumultul sufletului
29. Timp astral
30. Revedere și Adevăr
31. Sărut din zori de eternitate
32. Ramuri rupte
33. Părul simțămintelor
34. Incertitudine și Dumnezeu
35. Secetă
36. Maternitate
37. Ora exactă
38. Deșert de catedrale
39. Pariu
40. Bordel primitive
41. Singurătate și Viitor
42. Rătăcirea cea din urmă
43. La tălpile sentimentelor
44. Deșert
45. Peisaj
46. Sensul lumii
47. Umanism și religie
48. Circ și politică
49. Altare de vicisitudini
50. Somnul lumii
51. În viața mea
52. Viitor cimitir
53. Timp obez
54. Port pustiu
55. Strigăt de țărână
56. Venim pentru a merge mai departe
57. Sete de viață
58. Dincolo de lumea pașilor

- 59. Iubire și pace**
- 60. Valori**
- 61. În zori**
- 62. Greșeală**
- 63. Sculptură**
- 64. Grangurii zilei**
- 65. Vitrina Existenței**
- 66. Devenind nemuritori**
- 67. Destin și Viață**
- 68. Ești Dumnezeu din Mine**
- 69. Respirația nemuririi**
- 70. Ochii Luminii Divine**
- 71. Troiene**
- 72. Zori cerniți**
- 73. Ploi pustii și reci**
- 74. Revedere**
- 75. Dacă**
- 76. Moara Păcatelor**
- 77. La piața de vechituri a omenirii**
- 78. Banii libertății**
- 79. Jug de boi**
- 80. Lupi desfigurați de ură**
- 81. Rămășaguri**
- 82. Morminte faraonice**
- 83. Prezent alterat**
- 84. Compromis, Dumnezeu și Satan**
- 85. E vorba de-o vârstă a Timpului meu**
- 86. Târg de oase**
- 87. Aburi descărnați**
- 88. În mine**
- 89. Castelul de nisip**
- 90. Ajutați-L pe Dumnezeu**

1.Îngeri și Nemurire

E atât de multă liniște,
pe aripile îngerilor mei,
sculptați în marmora altei existențe,
unde nu există nici durere și nici suspin,
încât nici ceasurile nu mai au ore sau zile.

Îmi străjuiesc mormântul,
viselor, speranțelor Iluziilor Vieții mele,
la care mi-am închinat întreaga mea ființă,
pentru a îngenunchea învins de Nemurire
și nu de Moarte.

Cioburi ascuțite de cuvinte,
m-au rănit mereu,
sângerându-mi sufletul cu indiferența lor,
tristă și rece,
spunându-mi,
că Paradisul nu se poate naște decât din Infern.

Și-am coborât în infernul simțămintelor,
devenind creator.

2.Moarte și Destin

Colții de foc ai Adevărului,
sfâșie carnea putrezită a clipelor,
în cimitirele blestamate să suporte moartea,
uitării de tot și de toate.

Reptile reci și nesățioase,
oglundite pe lespezile mormintelor din sufletele noastre,
cutreieră cerurile dureroase și nefericite ale nesfârșirii,
din fiecare,
spre a da ploaia binecuvântată a vieții,
peste cavourile în care se descompun,
trupurile amintirilor,
ce-au clădit undeva-cândva,
conștiințe și vise, iluzii și deziluzii, fapte și întâmplări,
toate alergând după busola stricată a Destinului,
unui Păcat Originar,
spre a hrăni iarba unei istorii a nimănui.

3.În noi înșine, de noi înșine

Buruieni de imagini ne năpădesc gândurile,
care ne urzică menirea,
spre a o îndrepta mai repede,
către moartea din abatorul vieții.

Tălpi roase de căile întortocheate ale simțirilor,
ne duc din ce în ce mai desculți,
spre împlinirea sorții,
către mormântul pe care-l primim,
în noi înșine,
din ce în ce mai goi și abătuți,
de noi..... înșine.

Potcoave care nu mai aduc demult norocul,
au fost pierdute de caii liberi ai cuvintelor,
spre a fi așezate drept borne ale spiritualității,
unei existențe efemere.

4.Credință și înțelegere

Nu pot să cred în pensula,
cu care Dumnezeu ne-a zugrăvit lumea,
denumind-o Iluzia Vieții.

Regate fără regi și oceane fără apă,
ne sunt dăruite vieții de către moartea,
datorită căreia ne-am născut.

Valori, culturi și sentimente,
ard în flăcările neputinței,
de a ne discerne propriul legământ,
în valurile amenințătoare ale unei memorii,
care ne-a adus din moarte la viață,
spre a ne reîntoarce înapoi,
încându-ne cu arta nonsensului,
unei creații pe care nu o putem înțelege,
decât crezând.

5.Strada sufletului

Din ce zăpadă să-mi fi clădit inima,
să nu se mai topească,
pe strada sufletului,
florilor de gheață răsărite,
în zorii flăcărilor cuvintelor,
din trupul eternității,
dorinței de a te revedea?

Câte secole de ninsori,
pline de sentimente,
să mai înghețe,
pe drumurile fără sfârșit,
ale inimii cerului,
din ruletele fără sorți,
încremenite în jetoanele,
norocului pierdut,
la picioarele dorului tău?

Câte semne de întrebare,
să se mai nască,
la tălpile unei catedrale,
a simțirii,
zidurilor abătute din noi,
atât de pline de sfinții fiecăror clipe,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

încât au ajuns să se surpe,
peste altarele sufletelor noastre?

Și câte vise să se mai fi zdrobit,
pe asfaltul rece al rătăcirilor,
unor lacrimi de cuvinte,
șterse cu dosul,
unor palme moarte a Destinelor,
ce ar fi uitat de ochii desenați de norii,
ploilor repezi de priviri,
iscate din seninul zâmbetului verilor de dorințe,
care ne tunau și fulgerau cu sentimente.

Șuvoaie de amurguri,
sângerează pe obrazul secat de dor,
al unei amintiri atât de sărăcite,
de zăpezile pașilor mântuiți,
de răceala morții,
ascunse în trupurile viselor,
vlăguite de iertarea divină,
a celor atât de uitați,
de natura divină a lumilor,
ce par a se sfârși,
în jocul dăruit de viață,
morții .

6.Sclavagism modern

Noroi de sentimente se răsfire,
sub roțile greoaie ale Timpului,
ce ne învârtă viața,
în caruselul suferințelor,
până ce amețește de totului,
în brațele morții.

Altare fără credințe,
stau agățate în chingile Destinelor,
sfâșiate obeliscuri ale amorului carnal,
vândut pe taraba cererii și ofertei,
cu reduceri,
mai ales de sărbătorile religioase ale sfinților,
ce au ales să se prostitueze în icoanele,
unei societăți a sclavagismului modern.

7.Clești de nori

Trupuri de cuvinte,
stau ucise la colțul străzii sufletului,
ce mustește de sângele,
apusului din noi.

Clești de nori,
scot fără milă măselele cerului,
care nu mai are cu ce
să-și mai mănânce nesfârșirea,
înfometat,
își plânge ploaia,
ce nu va mai putea roade,
țărâna frunților noastre,
pentru a le spăla de amintiri.

8.Flamuri de Lumină Divină

Parcă ropote de aplauze,
asurzesc pământul facerii,
din care suntem plămădiți,
atunci când,
copitele stropilor înghețați,
din trupurile noastre,
ne lovesc orizontul patimilor.

Flamuri multicolore de dorințe,
ne iradiază cu sceptrul Luminii Divine,
vrând să ne înfășoare cu fericire,
dar găsesc numai întuneric și frig,
pe aleile pietruite ale vieților,
ce vor să-și afle sensul,
până la porțile,
ferecate și ruginite ale cimitirelor,
de speranțe.

9.Încotro mergem?

Încotro să mergem,
de unde venim și de ce avem icoane?

O viață fără icoane și-ar pierde sensul,
fiindcă pictura sufletului,
n-ar mai avea în ce să se înrămeze,
ar deveni o simplă imagine,
ce ar părea fără conținut,
începând de nicăieri și sfârșindu-se nicăieri,
cum de altfel este realitatea existenței,
fără vălurile Iluziei Vieții,
care fără icoane,
nu ar mai avea unde să se aștearnă,
spre a ne da încrederea și Liberul Arbitru,
de la roata norocului,
acestei lumi bizare.

10.Înec

Poduri înghețate ale păcii cu noi înșine,
se surpă în inimi,
lăsând să cadă în vâltorile vieții,
gânduri, speranțe, amintiri, virtuți, simțiri,
spre a se îneca,
în apa menajeră și murdară a societății.

Clipe naufragiate,
încearcă să-și găsească țarmurile,
care se surpă mereu în căutarea fericirii,
lăsând să curgă sângele rănilor unei lumi,
pe care nu ne-am ales-o.

11.Scrisori fără adresă

Ulcioarele patimilor,
stau gata să se verse
peste focul religiilor,
stingând văpaia,
ce era gata să topească,
talazurile simțirii,
pentru a le transforma în plumbul topit,
al armelor gata să sfâșie,
carnea orizonturilor,
care ar mai fi rămas lumii,
în dar de la Dumnezeu.

Scrisori fără adresă,
în care se află scrise destinele noastre,
sunt duse de vânturile veșniciei,
ce bat cu frigul uitării,
pe aleile cimitirelor din sufletele,
care undeva cândva,
s-au născut și au iubit.

12.Cuvinte și verbe

Aripi de gheață se prăbușesc,
pe cerul cuvintelor,
atât de reci încât le-au împietrit inimile,
iar sângele le-a devenit,
un patinoar al tăcerii,
pe care alunecă disperarea.

Voci surde tremură doborâte,
de troienele prea grele ale verbelor,
care nu-și mai pot duce,
propriile acțiuni și înțelesuri,
într-o propoziție a morții.

13.Hrana cimitirelor

Gheare ascuțite sfășie pașii,
care rățăceau spre împlinire,
năvoade de clipe,
pândesc sentimentele,
pentru a le pescui,
în apa tulbure a vieții,
ca mai apoi,
să fie duse,
la fabrica de conserve a morții,
spre a fi vândute ca amintiri,
drept hrană cimitirelor,
pentru cei care trăiesc prezentul,
hrănindu-se cu trecutul,
care le alimentează viitorul.

Arbori încă verzi,
de sentimente și speranțe,
stau tăiați,
ambalați și conservați,
la margine de drum al Destinului,
spre a fi duși,
în frigul de sfârșit de lume al deznădejzii,
și vânduți,
pentru a ne mai încălzi Deșertăciunea,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

care ne cere mereu,
plata chiriei de a exista,
în această lume.

14. Vieți irosite

Râuri de vise neîmplinite,
brăzdează ținuturile somnului adânc,
al sufletelor Iluziilor Vieții,
ce par a nu se mai trezi niciodată,
în zorii Adevărului.

Voci înfiorătoare,
fiind pe punctul de a se îneca,
încă se zbat,
cu propriile lor clipe deșarte,
încercând să ajungă,
la unul dintre malurile,
binelui sau chiar ale răului,
frumosului sau urâtului,
pentru a cere un nou Destin,
văzându-și viețile irosite în prag de moarte.

15.Trepte spre Dumnezeu

Știați că și Apocalipsa
își are treptele ei spre infern sau paradis?

Că fericirea poate fi cumpărată cu iluzii
într-o lume iluzorie?

Doar Adevărul eternității unei Clipe,
nu poate fi de vânzare,
fiindcă el întrupează mai mult decât orice,
el este adevărata față prin care putem,
să-L percepem pe Dumnezeu.

16.Jocuri de noroc

Zarurile măsluite ale credinței,
sunt aruncate cerșetorilor de noroc,
pe masa putrezită și tăcută a morții,
unde ochii iscoditori ai suferinței,
mai caută numerele câștigătoare,
pentru înălțarea altor și altor biserici,
de vorbe goale și Iluzii ale Vieții.

Fumul înecăcios al sufletelor deșarte,
inundă încăperea din cazinoul sufletelor,
unde vocile par mai degrabă blestamate,
anunță o nouă tragere la ruleta ruginită,
ce va mai naște o nouă zi,
la fel de pierdută și datoare ca toate celelalte,
Existenței,
proprietara jocurilor de noroc ale Destinului.

17.Căutând Adevărul Desăvârșirii

Am căutat Desăvârșirea,
convins fiind că lumea are partea ei de Adevăr.

Scrutez absolutul cerului vieții,
și nu pot să înțeleg de ce cade neputincios,
peste orizontul dorințelor,
fără să dorească vreodată,
a le înțelege sau a le împlini.

Mă afund în țărâna corpului meu,
plin de nevoi,
dat casă a sufletului de un Dumnezeu,
pe care nu L-am înțeles niciodată,
de ce a fost nevoit,
să nască și să lase păcatul în lume,
când putea atât de bine să nu o facă?

Ce am înțeles?
este că acolo unde cauți Adevărul,
vei găsi în cele din urmă,
după minciuni și alte Iluzii ale Vieții,
Moartea,
alături de propriul Dumnezeu.

18. Magazinul de pompe funebre

Lumea este,
un magazin de pompe funebre,
ale Iubirii,
de unde clienții se aprovizionează din plin,
cu panglici triste de culori cernite,
pe care sunt scrise texte de dragoste,
adresate celor părăsiți,
din care nu lipsește eternul: ”În memoria...”,
cutărui sau cutărui sentiment,
așezat la coroana încornorată,
de alte și alte panglici,
strânse de-a lungul vieții,
spre a fi duse cu dricul clipelor,
spre cimitirul patimilor,
fără de care Existența,
ar fi mult mai săracă.

Ciocli gândurilor scormonesc,
prin mormintele amintirilor,
săpând adânc în țărâna,
din care ne-a plămădit Dumnezeu,
sperând că poate vor găsi odată și odată,
motivul pentru care,
nu putem învăța niciodată,
să murim așa cum scrie,
în Bibliile lor de ciocli,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

unde moartea este o viață,
ce merită înfrumusețată cu sicrie de speranțe,
cât mai noi și mai scumpe,
așezate în catedralele luxoase,
ale nebuniei de a fi om.

19. Tălpile morții

Tulpini de iluzii ne mențin zilele,
ce vor cădea asemeni unor frunze ruginite,
din calendarul Destinului,
la tălpile Morții.

Pași plumbuiți de zgârcenia Timpului,
se afundă în mocirla,
din care Dumnezeu ne-a clădit trupurile,
pentru a se desfăta,
cu suferința, disperarea și alte greutăți ale noastre,
cei lipsiți de ușurarea zborului etern al veșniciei.

Iedera simțurilor,
încă se mai agață,
de pereții mucegăiți,
ai catedralelor iubirii,
sperând la Viața de Apoi.

20.Cărămizi de cuvinte

Regii lacrimilor atâtor religii,
și-au făcut palatele râsului de cleștar,
din plânsul oamenilor.

Cărămizi de cuvinte,
stau pline de igrizia patimilor,
să clădească noi garduri ale veșniciei,
care să ne apere de absolutul adevărului,
preamărind Iluzia Vieții.

Meșteri sprintări cu nume de clerici,
aleargă zglobiu în căutarea mortarului financiar,
care să le cimenteze cărămizile cuvintelor,
ferindu-se de mizeriile lumii,
cu promisiunile deșarte,
agățate de frunțile lor machiavelice,
că oamenii vor scăpa de toate nenorocirile,
prin și mai multă suferință.

21.Râs isteric

Câtă pace să fi avut Dumnezeu în sufletul Său,
încât și-a dorit o creație,
cu atâtea răzbunări, păcate și patimi?

Cât de mult trebuia să se fi plictisit,
dacă toate bisericile zilelor,
trebuiau ridicate cu suferință, deziluzii și sânge?

Ce durere Să-L fi mânat,
de a ne da în cele din urmă,
până și râsul isteric de noi înșine,
atunci când privim la Păcatul Originar,
cum se ascunde în tiparele genelor noastre?

22.Flori de gheață

Nu există zi a respirației acestei lumi,
care să nu se sfârșească,
în amurgul ce naște noaptea somnului,
prin care Iluzia Vieții,
ne ascunde Adevărul Absolut.

Florile de câmp din trăirile noastre,
se vor transforma în florile de gheață,
din sângele apusului,
ce vor fi culese de Moarte,
spre a fi dăruite Timpului înflăcărat,
ce fierbe după o nouă zi.

Odată ajunse în brațele de foc ale Timpului
florile de gheață se vor topi,
devenind,
apa vieții ce va naște noi și noi Destine.

23.Datori Iluziei Vieții

Lumea cunoașterii,
este o scrisoare fără început sau sfârșit,
fiindcă nu știm,
de unde venim și nici unde ne va duce,
Adevărul Absolut,
după ce vom părăsi Iluzia Vieții.

Vom rătăci,
prin carnea putrezită a clipelor morții,
sau Timpul,
va rămâne doar o amintire uitată a Eternității?

Ne vom mai întreba vreodată,
cine suntem dacă nu vom mai fi,
datori Iluziei Vieții cu o moarte?

24.Libertate absolută

Pași de vise,
repezi de cascade,
merg greoi,
 prin carnea anotimpului inimii,
ce nu mai pot nici să doară,
atât de adânc tună aceștia,
în bătaile firave ale sângelui,
ce umezește cu sudoarea privirii în gol,
tâmpilele Destinului.

Râuri mulse din vaca sacră a norilor,
inundă țărâna spirituală,
 a Liberului Arbitru,
spălându-l cu Iluzia Vieții,
ca să putem crede că există,
Libertate Absolută.

25. Iluzia Vieții, Timp și Destin

Fire din nisipul Eternității,
plătesc tributul suferinței,
Clepsidrei Creației,
în numele Existenței,
pentru ca noi să fim,
o conștientizare cu timpi și spații,
care știe că țărmaș nașterii,
e spălat de valurile apei vieții,
iar cioburile fericirii,
te rănesc uneori mai mult decât moartea.

Ceața ridurilor viitorului,
e inundată de trecutul posomorât,
atât de tăcut,
încât încremenește,
înghețând,
fiecare moment al prezentului,
în Eternitate,
încercând să ne dea Iluzia Vieții,
că există destul Timp,
să ne putem conștientiza,
Destinul și Moartea.

26.Cunoaștere și Existență

Cât curaj să fi avut Dumnezeu,
să ne lase simțirea,
știind că Existența fără conștientizare,
nu poate fi,
că un Univers necunoscut,
nu există.

Totul se reduce la cunoaștere,
iar dacă aceasta dispare,
întreaga lume se destramă,
cu nașterea și moartea ei cu tot.

Ar fi păcat să nu cunoaștem,
sau preferăm,
Păcatul Originar al Cunoașterii,
pentru a exista?

27.Universuri paralele

În tumultul Universurilor paralele,
se sparg spațiile și visele Lui Dumnezeu,
asemenea paharelor la petrecerile bahice,
ca să înlăture ghinionul.

Dimensiuni pe care mintea nu le poate concepe,
joacă la ruleta norocului,
propriul nostru Destin.

Faceri și desfaceri,
cunoașteri și necunoașteri,
vieți și morți,
toate se regăsesc pe taraba părăsită a Creației,
care nu-și mai poate plăti datoriile Destinului,
oricât de multe suferințe și deziluzii ar aduna.

28. Tumultul sufletului

Înot prin apa tulbure a viitorului,
neștiind cât de adâncă poate fi suferința,
de a nu te revedea,
sens al Existenței mele,
cel născut pentru a te plămădi,
o stea alături de Destin,
să-mi strălucești calea spre Moarte.

Privesc spre cerul spart în cioburi de dor,
care rănesc orizontul,
plin de sângele întrebărilor,
ce-mi inundă calea spre tine,
țărnam al fericirii,
atât de îndepărtat,
de suferința și deznădejdea mea,
încât pare că nu-l voi atinge niciodată,
atât de naufragiată-mi este,
Clipa eternității,
care ar vrea să te îmbrățișeze,
cu tot tumultul sufletului meu.

29.Timp astral

A încremenit gheața Cuvântului în mine,
mergând printre tăcerile de sfârșit de lume,
ale privirii unui cer,
ce pare că și-a sfâșiat orice înțeles,
al cămășii orizontului pe care îl îmbrăcase,
undeva-cândva sfidător,
cu gândul la Eternitatea,
pe care o credea fără sfârșit,
neștiind că se poate sparge oricând,
în ochii grei,
de plumb,
al norilor alergați pe bolta unui suflet,
ce încă mai duce dorul stelelor,
pentru care a fost blestemat,
să nu le mai vadă niciodată,
strălucirea divină,
ce readuce trecutul Universului,
în prezentul deșertăciunii de azi,
unde tu nu mai exiști,
alături de mine.

30.Revedere și Adevăr

Naufragiez pe marea amintirii,
alături de sirenele tăcute ale Clipelor,
ce par a-și fi uitat cântecele vrăjilor,
pentru totdeauna.

Talazuri de speranțe se surpă,
pe tâmpile încruntate și încremenite ale Adevărului,
ce par a străbate întregul Univers dintre noi,
desculțe,
iar cioburile nesăbuite de întrebări,
le taie tăpile,
sângerând cu lacrimile ploilor de vise cernite,
ce încă ne mai cad în genunchii sorții,
implorându-ne să ne revedem.

31.Sărut din zori de eternitate

Crengi uscate și părăsite,
stau legate de trunchiul umed al Amintirii,
asemeni albumelor iubirii,
cu fotografiile îngălbenite,
de remușcările ce par,
ale unui Timp al nimănu,
căruia îi vine să-și smulgă părul tuturor clipelor,
rămase în sertarele gândurilor ascunse,
de cotidianul insalubru al prezentului,
doar pentru a uita,
de frunzele verii care le-au dat,
nemărginirea unei împliniri solare,
ce acum s-a transformat,
în țărâna lacrimii de uitare,
a dorului sfâșietor,
al unui sărut din zori de eternitate,
prelins la colțul ochilor tăi.

32.Ramuri rupte

Rătăcit în noaptea din mine,
încerc să caut zorii inimii tale,
ale cărei pași de amintiri,
lasă urme adânci în zodia gândurilor mele,
umplute de rădăcinile stropilor de neliniște,
atunci când plouă cu Destin,
peste ramurile rupte,
dîn trunchiul fericirii,
al vieții mele.

Festin de vorbe-n vânt,
duse haotic spre nicăieri,
pe străzile pustii ale sufletului,
mă lovesc cu insistența neînțeleasă a morții,
de mine însămi.

33. Părul simțămintelor

Pe asfaltul fericirii,
nimeni nu mai astupă gropile sentimentale,
în care au înghețat doruri neînțelese,
ce nu vor mai zbura niciodată,
dincolo de părul simțămintelor tale,
acum,
atât de tuns și de coafat,
încât nimeni nu va afla vreodată,
cum era atunci când alături de mine,
devenea dus,
spre toate cardinalele sufletelor noastre,
atât de încâlcit,
încât nici măcar un frizer de talia Timpului,
n-ar fi reușit să-i dea o formă concretă,
spațiului care nu mai exista,
dintre mine, tine și Destin ...

34. Incertitudine și Dumnezeu

Mă rup de mine,
coală de hârtie,
pătată cu Păcatul Originar,
pe care Dumnezeu mi-a scris Destinul,
ca mai apoi să-L strivească,
sub pașii unei societăți,
atât de debusolate și bolnave,
încât nu știe dacă următoarea zi,
îi va mai aparține Timpului sau Morții,
incertitudine cu miresme de cimitir al valorilor,
înecate într-o morală la fel de grețoasă,
precum sunt idolii ce-o clădesc,
cu limbile lor bifurcate de șerpi veninoși,
care impart Adevărul după bunul plac,
al intereselor meschine și obscure,
de trântori ahtiați după un Dumnezeu,
zugrăvit după chipul și asemănarea lor,
de gunoaie subumane.

35.Secetă

E atât de multă secetă în zâmbete,
pe această lume a deșertăciunii,
încât până și mușchii verzi ai amintirii,
s-au uscat pe lespezile dorului,
pe cavourile cimitirelor speranței.

Soarele pustiitor al politicii,
arde cu flacăra nepăsării,
din catedralele de gânduri,
frământate, dospite, coapte,
ce ne învățau cândva,
cum să murim,
ca acum să ne arate calea,
spre oaza Iluziei Vieții,
unde sperăm să mai găsim apa,
care să ne aducă împlinirea.

36. Maternitate

Maternități de clipe,
incendiate de morală,
nasc viitorii avortoni,
ce vor împânzi societatea,
moșilor vii ai sentimentelor,
din cugetele și visele noastre.

Sicrie de cuvinte,
stau înșirate și tăcute,
la porțile fericirii,
spre a prelua,
nou născuții patimilor noastre,
Feți Frumoși ai fericirii,
care nu vor mai fi frumoși,
niciodată,
ci la fel de descompuși,
precum orice cadavru al Destinului,
hărăzit de Dumnezeu,
Păcatului Originar.

37.Ora exactă

Ceasuri de priviri,
cu cadranele viselor sparte,
privesc prin cioburile aburite ale sufletelor,
sângele apusului de dorințe carnale,
pe care ar vrea să-l taie,
ca mai apoi să țâșnească,
pe fețele pline de profan,
ale ridurilor ce le străbat timpii,
către moarte.

Ore din ce în ce mai exacte,
stau cățarate în pomul vieții,
spre a ne împietri odată pentru totdeauna,
orice libertate a momentului,
de a fi noi înșine,
cei debusolați,
de boala societății de consum,
care ne consumă,
pe noi înșine,
zi de zi,
ceas de ceas,
viață de viață.

38.Deșert de catedrale

Aripi de înger,
proslăvesc pustiul din noi,
prin deșertul de catedrale ale iubirii,
care ne îngenunchează sufletele,
cu promisiunea Vieții de Apoi,
ce poate fi mai bună decât cea de azi,
dacă nu le întrebăm Dumnezeu,
a toate dătător și atotputernic,
de ce?

Nu puteam cunoaște fără păcat?
Dacă Dumnezeu cunoaște, păcătuiește?
Să fi greșit Dumnezeu păcătuind cu noi?
Să nu fi știut Dumnezeu că va greși sau a făcut-o
intenționat?

De fapt cine și ce este Dumnezeu?
Oare nu tot ceea ce nu putem fi noi?

39.Pariu

Te caut Lumină Divină,
prin întunericul acestei vieți,
ce pare că și-a pierdut propriul Destin,
la masa de joc al unui Dumnezeu,
care nu s-a mai oprit din a paria,
cu întregul Timp al lumii,
plătit și răsplătit,
cu atâtea și atâtea,
suferințe, abuzuri, despărțiri, deșertăciuni,
cu inimi ce par a cădea,
în genunea neantului deșertăciunii,
pentru totdeauna.

Toamne ofilite de săruturi,
profane și lascive,
se vor primăveri,
pe taraba prostituției de vise,
a Iluziei Vieții.

40. Bordel primitiv

Banii clipelor,
sunt cheltuiți de Instinctele Vulgare,
care tâlhăresc la colțul străzii Prostituției,
unde se află bordelul primitiv,
cu nume de Religie,
ce are mereu porțile larg deschise,
pentru cei care sunt milostivi,
cu sicriele milei,
din care vor fi întreținute,
atât fetele ce dansează în straie preoțești,
cât și cimitirele de Adevăruri,
descompuse și putrezite,
ale unei lumi,
al cărei sens,
până și Dumnezeu L-a uitat,
atunci când se gândește la Moarte și Destin.

41. Singurătate și Viitor

Când toate visele vieții mele,
te vor aduce în palma iubirii muncită,
de clipele în care erai Dumnezeuul ființei,
pe care nu o voi cunoaște niciodată.

Ninsori de aripi ce cad sfârtecate,
de flăcările în care ne-am ars Destinele,
vieți la porțile cimitirelor de sentimente,
regăsite într- un sărut al fumului Existenței,
în care ne-am pierdut,
pentru totdeauna privirile orbite,
de noi înșine.

Eram o inimă care nu-și mai recunoaștea Timpul,
în care ne-am scăldat visele,
devenite coșmaruri,
în singurătatea unde nici infinitul,
nu mai exista în noi,
cei închiși pentru totdeauna în libertatea,
ce ne zbura Prezentul,
săruturilor și întâlnirilor,
fără ceasuri, zile sau ani,
unde ne așteptam Viitorul,

neștiind că era mort mai demult decât Vremea,
sufletelor noastre.

42.Rătăcirea cea din urmă

Mergeam spre steaua neînțeleșului,
crezând că mă va duce,
spre rătăcirea cea din urmă,
a parastasului Luminii Divine,
salvată din flăcările,
iubirii în fața căreia am îngenuncheat,
măsluindu-mi zarurile Destinului,
prin promisiuni date Timpului,
al cărui înțeles devenise Moarte.

Căi nenorocite de noroc,
mă lovesc cu labirintele pierdute,
în buzunarele peticite ale Viitorului,
care încă-și cerșesc,
pe strada Destinului meu,
Viața,
zilelor iubirii noastre,
din sânul căreia te-am pierdut,
pentru totdeauna.

43. La tălpile sentimentelor

Să nu-mi spui că norii certurilor,
nu-și pot plânge ploile care ne spală palmile,
bătătorite de sudorile muncilor unui Destin,
care ne-a alergat,
spre orizonturile sângelui scurs,
la tălpile sentimentelor,
unde am îngenuncheat și noi,
lovindu-ne de Uitare.

Și am săpat adânc în firea cuvintelor,
căzând epuizați de greutatea stâncilor,
care încă ne mai despărțeau,
de virgule, verbe și înțelesuri,
ce ningeau pe munții dragostei,
pe care aveam să-i străbatem,
pentru a descoperi,
cât de înalte ne pot fi sufletele.

44.Deșert

Poduri de priviri stau pierdute,
încercând să unească,
înfinitul uitării cu finitul regăsirii,
într-o metamorfoză a Iluziei Vieții,
mereu verde și plină de întrebări,
ale căror răspunsuri devin neînțelesul divin,
al condiției noastre umane,
de a fi o umbră,
în deșertul solar însetat de fericire,
traversat de caravanele Clipelor,
spre zărilor descompunerii.

Dune de nisip,
se agită în zvârcolirea ancestrală
a morții de dinainte de naștere,
căutând prețioasele clepsidre-suflete,
spre a naște noi Timpi,
scurgând măreția eternității,
în minusculele simțiri,
ale cunoașterii și conștientizării,
acestei lumi,
ce vor deveni oameni.

45.Peisaj

Aripi de cremene lovesc cerul inimilor,
aprinzându-le candela ruginită,
din cimitirul părăsit al viselor.

Porți uriașe desfac Nemărginirea,
înlănțuită până acum de condiția umană,
spre a fi redată Morții.

Armata de stropi ai gândurilor,
mărșăluiesc în cinstea ploii Destinului,
ce spală fața vieții prăfuită de deșertăciuni și suferințe.

Ogari ologi și naivi,
vor să prindă trenul fericirii,
abia târându-se prin ghena infernului acestei lumi.

46. Sensul lumii

De ce dreptatea devine deșertăciune,
paradisul se transformă în infern,
iar fericirea,
piatra de moară a simțirii?

Câte patimi vor mai învia religiile firii,
pentru a învăța să murim,
așa cum ne cere Existența?

Pentru a câta oară păcatele pot fi învinse,
de autoproclamatul bine,
care ne duce numai spre rău?

Cine știe câte iluzii deșarte mai avem de învins,
pentru a ne înțelege,
sensul lumii în care trăim,
dacă acesta mai există?

Care cunoaștere poate conștientiza,
doar prin adevărat nu și prin falsul,
ce nu are nici o legătură cu Adevărul Absolut,
ci doar cu Iluzia Vieții?

47.Umanism și religie

Sfinții zarurilor necâștigătoare ale religiilor,
își mai deschid un cazinou de fală,
cu altare măsluite și icoane pentru câștig,
unde toți credincioșii jocurilor vieții,
vor putea umple cutiile milei,
cu noi și noi Clipe,
din ce în ce mai scumpe.

Lumi bolnave care ne macină destinele,
la moara desfătării politice,
a parlamentelor de șacali, hiene sau alte viețuitoare,
deprinse cu arta culinară,
a hoiturilor verbale în putrefacție,
ce au fost cândva zâmbete, priviri, trupuri, pași,
pe aleile reci ale Creației,
prea plictisită și sătulă,
de duhoarea apei vieții,
devenită menajeră,
odată scursă din păcatele obligatorii și originare,
ale ființelor care se mai cred umane.

48.Circ și politică

Râsul sinistru al Creației,
a inventat arta cercului politicii,
unde clovnii momentelor de neuitat,
fac tumbe printre fraze pompoase,
aplaudate la scenă deschisă de către,
o mulțime mulțumită cu firimiturile promisiunilor,
de a devora într-o zi,
aceleași hoituri sinistre,
ca și fiarele care-și fac numerele de dresaj,
în manejul ros de obediență,
al societății de consum,
unde se consumă fiecare om,
din ce în ce mai însingurat,
lăsat de izbeliște,
pe taraba cu galantare stricate,
ale Existenței.

49. Altare de vicisitudini

Prin ce stele să fi călătorit atomii sângelui,
până să capete simțirea din noi,
cei lepădați de Dumnezeu la creație,
și dați pe nimic,
păcatelor de a fi oameni?

Altare de **vicisitudini** ne spală lanțurile viselor,
care ne-au dat sclavia libertății,
de a crede în tot ceea ce dorim,
ca să primim în cele din urmă doar Moartea.

Fete fățarnice de heruvimi ai dragostei,
ce par statui reci și insensibile,
ne privesc din spatele scuturilor paradisiace ale altor lumi,
de unde ne săgetează cu promisiunile vulgare,
atât de sacre, profanului din noi,
de a crede și a nu cerceta,
globul de cristal în care Dumnezeu,
ne-a ghicit undeva-cândva, Viitorul.

50.Somnul lumii

Neliniști și coșmaruri aseasonate cu incertitudini,
o rețetă perfectă pentru somnul,
de a trăi în această lume a Iluziei Vieții,
dintre două morți,
cea de dinainte de naștere și cea de după viață.

Poate că acest vis consistent și lucid,
îl avem în timp ce într-o altă lume,
dormim adânc,
urmând a ne trezi acolo,
după ce vom muri aici,
în zorii în care ne vom șterge,
cearcănele amintirii acestei vieți ciudate.

Poate unii dintre noi,
vor dori să mai doarmă,
regretând că s-au trezit,
pe când alții vor fi fericiți că au scăpat,
de coșmarul acestei lumi,
și câți nu vor fi astfel?

51.În viața mea

Lovit, m-am ridicat,
peste cerul vieții mele,
fără să-mi car norii deznădejdiei,
alături de mine.

Mereu am fost o gară,
unde trenul despărțirii era doar o Clipă,
iar Eu,
cel care-l lăsam să pornească,
spre noi și noi lăcașuri din sufletul meu.

Să pot privi din zâmbetul întunecat al sorții,
mi-a trebuit mai mult Adevăr decât oricui,
salvat de viața Păcatului meu Originar,
pe care nu l-am plătit niciodată.

Și da, te-am așteptat, dinainte de mine cu o Moarte,
care să-mi spună cât de multă iubire,
ar mai putea muri dincolo de regrete,
zâmbete sau alte lumini sau umbre,
din Destinul vieții mele.

Cine sunt dincolo de mine însumi,
în afară de nesfârșitul care abia acum învață,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

de ce eternitatea iubirii trebuie să trăiască,
pe taraba de vechituri unde nimeni nu-și poate plăti,
taxa de maternitate a Nemuririi,
pe care am crezut-o pe Cuvânt,
și care mi-a închiriat viața și eternitatea ei?

Doar înțelesul eternității mi-a dat avânt,
fiindcă era gratuită la porțile vieții mele,
însetat și rupt de moarte i-am băut sufletul,
care mi-a cuprins ziua nașterii mele.

Și am părăsit moartea despărțirii de mine însămi,
unde erai Clipa al cărei Destin era să-l regret,
când îmi sărutai împlinirea pe care nici măcar,
Soarele Destinului meu nu ar fi făcut-o niciodată,
oricât de mult Cer ar fi fost în preajma lui.

Și te-am iubit cum doar Dorul,
își poate vărsa lacrimile,
Apei Vieții din inima lui,
ce încă mai bătea stâncile amintirii,
cu sufletul tău.

Atunci am decis să mă rup de mine însămi,
pe calea de dinaintea nașterii,
ce m-ar fi adus într-un vis,
pe care la trezire,
nu l-aș mai fi putut descifra,
fără de noi,
devenind steaua la care visam,
amândoi.

52. Viitor cimitir

Eram atât de singur,
fără lacrima ființei tale,
încât m-am înecat în sufletul rădăcinilor,
din care ai devenit,
prințesa viselor Timpului meu.

Știi atât de bine că m-am născut,
ca să-mi învăț Moartea pe de rost,
să nu-i greșesc nici măcar o strofă,
din piesa vieții ce mi-a fost dată,
acestei lumi.

Eram atât de multă Lumină Divină,
încât până și nașterea mea s-a întrebat,
dacă e bine să moară odată cu Timpul,
ce ne-a distrus Eternitatea de dinainte de a fi,
țărână cu suflare de viitor cimitir.

53. Timp obez

Arcurile ruginite și descompuse ale Cunoașterii,
abia-și mai pot susține Timpul,
din ce în ce mai obez,
de când recoltele de deșertăciuni,
suferințe, vanități, orgolii,
debusolări, lăcomii, minciuni,
furturi, înșelătorii, tâlhării și crime,
au atins noi recorduri sociale,
iar prețul acestora la Piața Vieții,
a scăzut atât de mult,
încât nu există Clipe,
care să nu și le poată permite,
oricând, la orice oră,
din sacralitatea zilei sau profanul nopții.

54.Port pustiu

Adesea suntem un port pustiu,
fără nici un vapor,
fie el și al nebuniei morilor de vânt,
unde pare că niciodată nu se întâmplă nimic,
ce stă părăsit la margine de catedrală a speranței,
care vrea să creadă în minunea,
de a vedea odată și odată catargele,
valurilor de simțiri și trăiri,
pe care doar tainele întâmplării ți le pot da.

Pescărușii inimilor zboară spre nicăieri,
pierduți prin buzunarele nesfârșite ale unui cer,
prea lacom cu tot ce a mai rămas din dor,
devorator și sadic,
arată spre noi orizonturi,
pe care nimeni nu le va putea atinge vreodată,
în zările sângerii ale Iluziei Vieții.

55.Strigăt de țărână

De ce ne-a creat Dumnezeu,
strigăt de țărână,
salcie despletită,
plină de remușcări ale absurdului,
care umbrește apa murdară a Iluziei Vieții,
pentru a-și spăla pletele Clipelor,
căzute și decăzute,
în noroiul trupurilor?

Câtă sfințenie să existe în bordelurile societății,
unde ne sunt vândute destinele,
pe post de dame de companie,
oricărei Bancnote cu însemnele profane,
ale unei bănci bătrâne și libidinoase,
unsă cu toate relele pământului,
care vinde și amanetează,
iubiri, sentimente, absolut orice,
la prețul bursei norocului,
botezat de Dumnezeu cu nume de Întâmplare.

56. Venim pentru a merge mai departe

La margine de Adevăr,
nu poți afla niciodată iubirea,
care niciodată nu va ști să-ți spună,
de unde vine și unde se duce,
la fel ca și ființa,
care se naște din neant și merge spre nicăieri,
destinații,
care s-au vândut cel mai scump,
în istoria omenirii,
pe tarabele religiilor,
în numele cărora,
crimele deveneau deseori o datorie de onoare,
iar criminalii sufletești ai Iluziei Vieții,
niște sfinți numai buni de pictat,
pe zidurile reci și igrasioase ale bisericilor din noi înșine,
cei care continuăm să venim pentru a merge mai departe.

57. Sete de viață

Naufragiez prin jungla de granit a absurdului,
vrând să devin pietrarul Iluziei Vieții,
să sculptez noi și noi trăiri,
pe care să le expun în menajeria de piatră,
a sufletului tumultului din mine,
încercând să ies la liman,
năucit de strigătele fiarelor cotidiene,
cu colții însângerați de dorul prăzii,
unor noi jgheaburi de momente,
prin care se scurge apa vieții,
atât de departe,
încât de fiecare dată,
negreșit,
fără nici o eroare a Lui Dumnezeu,
ajungem în brațele misterioase ale Morții,
însetați de noi înșine,
de întrebarea,
dacă am fost cu adevărat,
o umbră a Iluziei Vieții,
sau nici măcar atât?

58.Dincolo de lumea pașilor

Toate cascadele,
sentimentelor mele,
se scurg,
în marea sufletului tău,
pe care-mi navighează dorul,
purtat de valurile destinului,
alături de care,
face cruce,
în cimitirul rece al despărțirii,
de dincolo de lumea pașilor,
ce și-au pierdut până și căile,
care ne întâlneau,
undeva-cândva,
nașterea unei lumi,
a stelei noastre.

Nici întunericul Universului,
nu se putea împotrivi,
Luminii Divine,
ce răsărea,
din infinitul și eternitatea iubirii,
care acum pare că nici nu s-a născut,
vreodată.....

De ce?

59. Iubire și pace

E atât de rece,
în zâmbetul deșertului,
din hora fără cântec,
a fericirii,
încât au încremenit,
până și visele.

Doar greierii morții,
unor amintiri,
se mai aud straniu și vulgar,
din mormintele săpate,
în țărâna trupurilor noastre.

Turlele bisericilor păcii,
stau înclinate, gata să se prăbușească,
peste țințirimurile pline de iubiri,
care se odihnesc în pace.

60. Valori

Crime, suferințe, doliu, moarte,
foamete, boli, deznădejdi,
cât preț să fi pus Dumnezeu pe noi,
atunci când ne-a creat?

Dorințe, speranțe, vise,
amăgiri, deșertăciuni, iluzii,
toate pentru a ne putea mântui,
de cine, pentru ce și de ce?

Cereri, făuriri, minuni,
numere, legi, bani,
până unde vom mai număra,
suferințele și umilințele,
valorii?

Încotro?

Nicăieri.

61.În zori

Zori de cerneală pustie,
așteaptă gârboviți de Timp,
penița zilei,
care se va înmuia,
în inimile lor,
pentru a scrie,
noi fericiri sau tristeți,
cu palmile bățătorite,
de muncile Destinului.

Vrăji și descântece se aud,
din noaptea sorții,
ce pare că nu vrea să plece,
în odiseea uitării,
unde vom ajunge cu toții.

62. Greșeală

Liniștea de dinaintea furtunii,
creației greșite a Lui Dumnezeu,
s-a numit Neant sau Pace,
Întâmplare sau Haos?

Zbuciumul înveninat al Cunoașterii,
să fi greșit calea ce-i era hărăzită,
ajungând la Om,
doar Întâmplător?

Cum să se fi numit verbul creației?

A Fi?

Sau A Fost?

Poate Va Fi!

Sau nici una nici alta,
fiindcă în realitate nu este nimic.

63. Sculptură

Mi-am întors fața clipei,
spre tălpile zâmbetului tău,
care mi-au strivit viitorul,
călcându-l cu greutatea amintirii,
cerului inimii care mi-a mai rămas,
să-mi bată Destinul,
obosit de atâta singurătate,
răpusă de mulțimile privirilor,
care mă iscodesc,
cu sufletele lor de piatră,
din care nu va sculpta nimeni,
niciodată,
statuia viselor mele,
care să semene cu tine.

Câți stropi din ploile reci ale toamnelor,
vor mai număra primăverile,
speranțelor apăsătoare și înecate,
în sângele apusurilor prăpăstioase,
prelinse pe tâmpile Timpului,
care ne-a uitat pentru totdeauna,
menirea?

64. Grangurii zilei

Stea a aripilor nașterii mele,
alungă-mi eclipsa vieții,
spre anotimpul regăsirii,
de mine însumi.

Flori de gheață,
împodobesc vaza cuvintelor de vază,
a grangurilor zilei,
ce zboară în stoluri,
spre a descoperi noi livezi de valori,
ca mai apoi să le distrugă,
așezându-se nonșalanți,
pe sperietoarea cea de zi cu zi,
a societății de consum,
cu nume de presă politică.

Viermii de mătase multicoloră și zglobie,
lustruiesc ghearele grangurilor,
cu strălucirea larvelor de la microfoanele momentului,
ce vor țese costumele minciunii la modă,
cu un penaj al verbelor,
din ce în ce mai pestriț,
luminând nopțile reci și surde,
ale celor mulți și năpăstuiți,
care și-au pierdut toată recolta din livezi.

65.Vitrina Existenței

Adeseori am căutat apa vieții,
în oceanul fără de sfârșit,
al morții care ne înconjoară,
Destinul,
aflând în cele din urmă,
țărnul pustiit de vorbe goale,
ale infernului din noi,
deșert ars de soarele neiertător,
al deznădejdiei palmilor bătătorite,
de neșansa de a deveni căuș,
din care să pot sorbi lichidul atât de dorit,
din ceea ce ar fi trebuit să fie viață,
și nu o umbră iluzorie a ei.

Lecții veninoase,
sunt predate de șerpai politicilor la modă,
totul trebuie să fie în perfectă stare,
pentru a putea fi furat,
etichetele viselor și ambalajele destinelor,
se cer a fi colorate cât mai viu,
mai atrăgător,
pentru a fi expuse în vitrina Existenței,
fără să mai conteze conținutul,
care oricum nu mai interesa pe nimeni,
fiind livrat mereu Morții.

66. Devenind nemuritori

Un neant cunoscut există,
nemaifiind,
acel gol imens al lacrimilor,
plouate din norii Destinului,
pe piatra de mormânt a Speranței,
devenind diamantul Dorului,
așezat pe verigheta Amintirii,
inimii tale,
ce-mi bate cerul gândurilor,
care-și reîntâlnește,
țărâna trupului cuvintelor,
ce ne-au unit,
în vara pustiită de rugina toamnei,
tunând cu patimi și fulgerând a remușcare,
ne atingeam până și fericirea,
chiar de era la capătul Universului,
pe care-l luminam,
cu săruturile și îmbrățișările Clipei,
ale cărei Eternitate o sorbeam,
devenind nemuritori.

67. Destin și Viață

Ai putea să te bați cu îngerii mei de smoală,
deveniți nemuritori prin ceața străzilor cu nume de iubire?

Să fii tu sentimentul care să existe în moartea din mine,
cel plecat de dinainte de a fi creat,
de un Dumnezeu în care n-am crezut niciodată?

Zâmbete spasmodice sparg bisericile sufletului,
pe care istoria îl vrea mai înfrânt decât Vremea,
tututror simțurilor acestei lumi,
binecuvântate cu iubire și Destin.

Râuri de cerneală a Deznădejzii,
curg spre iubire,
înecând-o cu mine,
atât de mult am însemnat,
peniță ucisă de degetele,
mari, reci și dure ale Destinului,
care nu mai putea să ne scrie,
Viața.

68.Ești Dumnezeu din Mine

Numai carnea viselor,
se cere în vitrinele Iubirii,
chiar dacă coșmarurile,
sunt mult mai scumpe,
decât,
toate viețile la un loc,
ale celor năpăstuiți,
de nașterile în ieslea de cristal,
a Luminii Divine,
din cerul gândurilor noastre.

Și-am început să tai,
măcelar de vorbe în vânt,
toate șoaptele și neputințele tale,
care acum nu se mai pot trezi în zorii,
gândurilor dorului din mine,
cel însetat de nesfârșirea,
eternității din inima ta,
vânt lovit,
de sanctuarul sângelui Cuvintelor,
care-mi sculptează,
chipul și asemănarea ta,
devenind Dumnezeu din mine.....

69.Respirația nemuririi

Dacă vrăjitoarele vieții ne-ar fermeca moartea,
oare am deveni mai fericiți?

Să ne fi născut sub semnul incertitudinii,
unui Dumnezeu hoinar,
care habar nu avea,
de Păcatul Originar al gândurilor noastre?

Și-atunci cine să fim noi cei deposezați,
de noi înșine?

Lumini și umbre scoase la mezat,
pe scena roasă de vremea unei lumi,
ce a murit mai demult decât Vremea,
sufletului care ne-a dat respirația Nemuririi?

70.Ochii Luminii Divine

Toate toartele sparte,
ale ceștilor de cafea,
pătimase nemuririi din mine,
nu se vor mai ține cu degetele solemne,
ale Existenței,
de sufletul tău,
ci vor fi băute de armele reci și sinistre,
ale gândurilor murdare de sfârșit de lume,
unde doar armatele de vise,
mai pot face ceva,
alături de tine,
amantă a respirațiilor reci de îmbrățișări,
pe care nu le voi mai avea niciodată,
în patul conjugal ce ni s-a închinat,
morții de noi înșine,
cei bătuți de soarta,
măcelului dintre Clipele unui Timp,
prea obosit,
să se mai privească,
în ochii Luminii Divine,
a sufletelor noastre.

71.Troiene

Viscolește sângele pașilor tăi,
în pustiul alb al țărâni din mine,
zăpezi venite din Lumea de Apoi,
mă troienesc cu răceala patimilor,
care mă ning greu cu plumbul apăsător,
al căderii,
din înălțimile fără sfârșit ale amintirii noastre.

Nici păcatele nevinovate ale îngerilor întâlnirii,
nu ne-ar mai putea spăla vreodată,
troienele viselor care ne-au unit,
frunțile,
pe care ni se scurgea apa vieții eterne,
într-un sărut al nemuririi.

72.Zori cerniți

Sânge de plumb,
ce-mi curgi prin venele dorului,
patimile zorilor cerniți,
de ochii tăi,
care nu-mi mai răsar,
pe cerul vieții,
niciodată.

Zbor neconținut peste cețurile ființei iubirii,
unică și nestemată,
prin care respiram și existam,
împreună,
acum,
moartă,
al cărei mormânt ni s-a pierdut,
pentru totdeauna din calea pașilor,
din ce în ce mai obosiți și mai abătuți,
în drumul lor spre neant.

73. Ploi pustii și reci

Frunze ruginite de dor,
rup în căderea lor,
țărâna patimilor care le-au hrănit,
împlinirea.

Ploi pustii și reci,
ne macină calea pașilor sentimentelor,
ce par a fi moarte,
mai demult decât Timpul.

Vremuri tulburi pline de întrebări,
se aștern în troiene,
fulguindu-ne cu amintiri atât de înghețate,
încât se sparg în mii de cioburi ale uitării,
la fiecare atingere.

74.Revedere

Niciodată steaua eternității,
Clipei noastre,
nu ne va cădea,
pe bolta cerului sufletelor,
în cimitirele,
de vise și așteptări,
ale revederii.

Vom alerga mereu,
prin Universul nemuririi,
unde vom lumina,
întunericul măștilor de granit,
ale stelelor celorlalte Clipe,
care se înlănțuiesc,
despărțindu-ne calea prin Timp,
și ne zâmbesc în festivalul indiferenței.

Doar amintirea Luminii Divine,
a iubirii pe care am aprins-o,
undeva-cândva,
cu sărutul etern al împlinirii,
ne mai arată calea,
spre Adevărul Absolut,
în care trăiam odată.

75.Dacă

Dacă eu sunt cerul,
tu ești steaua lui.

Dacă eu sunt marea,
tu ești țărmul ei.

Dacă eu sunt visul,
tu ești zorii lui.

Dacă eu sunt nemurirea,
tu ești eternitatea ei.

Dacă eu sunt cuvântul,
tu ești înțelesul lui.

Dacă eu sunt iubirea,
tu ești împlinirea ei.

Dacă eu sunt amintirea,
tu ești lacrima ei.

Dacă eu sunt dorul,
tu ești nesfârșirea lui.

76.Moara Păcatelor

Sunt viscol născut din steaua
șoaptelor tale cu inimi de gheață,
fulgi de înțelesuri se aștern,
peste mormintele viitorului care ne înveșmântă,
cu un prezent al nimănui.

Răsete de cristal sparte în cioburile indiferenței,
asurzesc paiațele promenadei,
de priviri iscoditoare ale unui Timp,
atât de străin de noi înșine,
încât nici Moara Păcatelor nu-l mai recunoaște,
cu toate că-i mănâncă pâinea huzurului,
dospită între pereții de lemn putrezit al indiferenței,
din care au fost tăiate,
scândurile sicriului șansei,
de a fi lumea bună,
al bulevardului pervers și obscen,
ce dă viață,
numai celor ce știu să-i respecte,
morală bordelului,
denumit pompos,
Parlament .

77.La piața de vechituri a omenirii

Pare să fi nins,
cu toate regretele mănăstirilor de patimi,
peste imensitatea albă,
a trupurilor cernite de vorbe-n vânt,
duse spre înțelesurile meschine ale soartei,
unde sălciile,
nici să-și plângă apa vieții,
nu mai știu,
de atât de multă sinceritate,
afișată cu nesaț,
înaintea toporului religios,
cu lame ascuțite,
a unei întâlniri dintre desfrâu și credință,
în biserica roasă de moliile mântuirii,
plină cu haine descărnate de inimi,
ce stau aruncate la nimereală,
în fraze pompoase,
rupte, peticite și murdare,
prea de timpuriu,
spre a fi donate copiilor de clipe,
uciși mai devreme decât nașterea,
dăruită morții,
în piața de vechituri a omenirii,
cu nume de istorie.

78.Banii libertății

Ramuri meschine lovesc ferestrele gândurilor,
spre a fi sparte de păcatele ahtiate,
după banii libertății de a reuși,
să răstoarne ierarhia toaletelor publice,
unde mizeria este cinste ,
iar mucegaiul drept fală.

Verbe care nu mai au răbdare,
stau gata să înșface noi funcții în dezinfectarea,
gurilor care mai respiră,
aerul curat al democrației,
în lumea deocheată a politicii.

79.Jug de boi

Înhămați în legi făcute,
doar pentru ieslea noastră,
ne tragem zilele din ce în ce mai biciuite,
străpunse de hamurile,
promisiunilor neîndeplinite,
ale gratiilor ce se doresc,
viitoarea noastră libertate,
și care ne amăgesc din amvonul,
panteonului cu nume de cont bancar.

Jug de boi lacomi și nesimțiți,
stă tras la indigo în loc să tragă,
carele vieților din ce în ce mai grele,
de plumbul topit al nevoilor care ne ard,
încărcate de dezolare și angoasă,
pe fața societății de consum care ne consumă,
vrând să arăm mai multe bunuri,
pe ogoarele necinstei și mârłăniei,
aflate în proprietatea unei patrii de nimicnicii,
ce par a nimănu,
scăldată de soarele sfânt al infamiei,
care flutură în vântul indiferenței,
pe catargul urii și meschinăriei,
a celor care ne propovăduiesc bunăstarea,
la masa șubredă a dorințelor,

pline de iluziile deșănțate ale unei democrații,
din ce în ce mai originale,
cu vanitate și dezgust față de tot ce are gust.

80.Lupi desfigurați de ură

Șoarecii nesimțirii și-au pierdut găurile hoției,
iar acum rod politica de mucava a democrației,
pe malurile indiferenței clădite cât mai solid,
cu cărămizile din vise aduse de dinafară,
de gândurile bunăstării.

Lupi desfigurați de ură,
lacomi și meschini,
votați și parafați de publicitatea macabră,
a dictaturii cinice a banului,
promit oilor iubire și desfătare,
cu fânul unor clipe din cea mai bună calitate,
care se dovedește a fi sângele unei istorii,
ce nu-și poate înțelege niciodată,
calea amară a neputinței,
de a se privi cu adevărat în oglinda adevărului.

81.Rămășaguri

Câinii spasmodici ai deșertăciunii,
aleargă în haită spre căile Domnului,
Cel hulit și adulat, scuipat și sărutat,
de moaștele care stau la coada greșelilor,
spre a se închina vremelnicele Iluzii a Vieții.

Rămășaguri de cartier stau pavăză,
pălmilor bătătorite de neșansa,
sfârtecării unui hoit de moment,
spre a fi înghițit cu tot cu ghearele,
care ne taie respirația viitorului,
din ce în ce mai sinistru.

82.Morminte faraonice

Fabrici istovite de propriul fum,
sunt duse spre nicăieri în incendii apocaliptice,
aprinse de licuricii străvezii și insipizi,
care ne luminează noaptea suspinelor,
batjocorind și furând muncile Existenței,
de a fi fericiți.

Vrăjitori politici caută hamali electorali,
pentru înflorirea economiei,
din buzunarele rupte de vântul soartei,
pecetluită pe mormintele faraonice,
cu nume de catedrale,
ale legilor și legităților meschine,
nesupuse societății inadaptate,
la lumea și viața de apoi,
a religiei.

83.Prezent alterat

Reglări de conturi spasmodice,
cu Dumnezeu cel crucificat,
piroane ruginite de lacrimi,
stau înțepenite în taine și datini strămoșești,
sfârtecându-le cu tășurile lor pătrunzătoare,
atunci când Viitorul vrea să le elibereze,
de povara propriului trecut ,
al vânzării de noi înșine.

Diademe de păcate stau mărturie,
pe capetele mireselor morții,
care ne așteaptă la nunta cu Destinul,
pentru a ne împlini soarta,
de a fi renegații unui Dumnezeu,
care a uitat să-și plătească datoria,
atunci când a băut la crășma Creației,
apa vieții noastre,
până când i-a stat în gât și s-a înecat cu noi,
atunci s-a hotărât să-și achite consumația,
pe care a stropit-o din belșug cu Păcatul Originar,
spre a fi mai aprinsă,
cu cât mai multe stele de tărie,
pe care le aducea din trecut,
aruncându-le haotic precum îi este obiceiul Timpului Său,
spre a plăti pe taraba măsluită a Destinului,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

de Prezentul nostru alterat și trist de Iluzia Vieții,
pe care nici cele mai sărace și banale Clipe,
par că nu-l mai vor.

84. Compromis, Dumnezeu și Satan

Statui de ceară se topesc în sângele promisiunilor,
luând forme grotești,
de Cuvinte fără căpătâi,
hărțuite și mușcate,
de dinții asfaltului sentimental,
unde nici un pas,
oricât de greu, de mare, de semeț,
sau de mic și neînsemnat ar fi,
nu poate lăsa nici o urmă,
în bordelul desfătării,
unde se avortează visele,
spre a da loc,
morții obișnuite de fiecare zi,
a trăirilor animalice din sufletele,
noroiului putred,
din care ne-a modelat Dumnezeu infamiei,
din noi,
Cel lepădat de Satana care exista pentru un crez,
prea divin spre a nu putea deveni religie ci știință,
prea mișcător spre a nu fi compromis ci artă,
cu nume de Desăvârșire a Fericirii,
pe care Dumnezeu ne-a interzis-o,
promițându-ne să avem această jucărie,
într-o Viață de Apoi,
unde sperî să poată fi mai darnic,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

deoarece acum nu mai are cu ce să-și plătească,
nici măcar propriile cheltuieli de înmormântare,
din noi înșine.

85. E vorba de-o vârstă a Timpului meu

E vorba de-o vârstă a Timpului meu,
sunt doar o mlădiță a cerului din vine,
nici stoluri de dureri și nici chiar Dumnezeu,
nu poate muri fără suflarea din mine.

Razant mă apropii de moarte și sper,
că toți colțunașii iubirii,
vor fi împărțiți de mister, dor și cer,
când voi fi pus cu lacrimi în groapa amintirii.

E vorba de-o vârstă a Timpului meu,
atât de bolnav de iubire,
cu toți cei de față mai sunt viu și sper,
că mai credem în viață și fire.

Noi , cei de cristal ce ne spargem încet,
în cioburi de vreme și-amintire,
dorim să ne dați mai mult decât mister,
în troiene de vraci și cimitire.

Mai morți decât pacea și mai vii ca războiul,
ne cinstim c-un priveghi al onoarei,
că ne-am născut pe un alt teritoriu,
decât cel ars de un soare al teroarei.

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

E vorba de-o vârstă a Timpului meu,
cel umilit de credință,
să pot să mă înfrupt cu mândrie și eu,
din taina ce mă lasă-n neființă.

86.Târg de oase

E târg cu oase de frumuseți,
câștigătoare de titluri Miss Univers,
ce-și etalau cândva nurii reci și sfidători,
neștiind cât vor valora,
în cimitirul Destinului,
unde cioclii de întâmplări,
își varsă otrava zilei,
pe palmele bătătorite,
de țărâna trupurilor,
din vorbe fără rost
și zile dezbrăcate de orice frumusețe,
ce privesc obscen și înjură orizontul,
care vrea să le acopere goliciunea,
cu noaptea din el.

Felinare roșii abia așteaptă să se aprindă,
în bordelul sentimental,
vrăjit cu tarabele de prost gust,
ale mercenarilor orelor de piatră,
tocmiți să negocieze numărul deceselor,
la porțile Infernului sau Paradisului,
Lui Dumnezeu.

87. Aburi descărnați

Acari insalubri schimbă macazurile politicilor la modă,
parlamentari pornografici se pregătesc pentru scenă,
aburii descărnați de vrajă ai nopților de petreceri,
se dovedesc a fi plumb topit ce curge prin venele pățimașe
de sex,
ce vor să dea noi legi împotriva prostituției,
c-așa dă bine poporului care și-a lăsat mahmureala,
în brațele legiuitorilor,
pentru a le croi costume de prostie,
din cele mai diverse culori și modele.

88.În mine

Sunt pustiit,
de privirile goale,
ale întrebărilor de vânt,
dinți de cremene,
îmi sfârtecă orizontul inimii,
care la fiecare sfâșiere,
fulgeră atât de tare,
încât arde cu lacrimile sale,
întreaga cale,
pe care a străbătut-o Dumnezeu,
în mine.

Urme de amintiri,
stau singure și triste,
în zăpada de sfârșit de lume,
ce mai ninge cu așteptări.

Strigăte de groază,
străbat crengile sentimentelor,
aruncate de viscolul iubirii,
atât de departe,
de trunchiul întâmplării care le-a dat viață,
încât nu vor mai fi niciodată,
pașii privirii miracolului,
ce a născut,

eternitatea ta,
în mine.

89.Castelul de nisip

Când am deschis poarta,
castelului iubirii noastre,
mi-am dat seama că era construit,
din nisip sentimental,
gata să se năruie,
peste toate năzuințele și aspirațiile,
devenind un țarm spălat,
de valurile uitării,
pentru totdeauna.

Și-am desenat pe nisip,
o inimă,
dar și-a pierdut repede conturul,
fiind acoperită de vântul Deșertăciunii,
ce dorea să fie domnișoară de onoare,
la nunta prejudecăților cu Destinul.

90.Ajutați-L pe Dumnezeu

Aripi mute se ceartă cu văzduhul,
scriind pe spatele acestuia,
tainele împietrite ale zborului speranțelor,
care se prăbușesc isteric,
peste trenul așteptărilor,
ce pare oprit pentru totdeauna,
în gara cimitirului,
unde este înmormântat Timpul.

Câtă liniște strigătoare la cer,
se perindă pe peroanele reci și putrede,
ale unor soluții,
ce încă își biciuiesc pașii fără urme,
plini de regrete și remușcări zadarnice,
de când și-au pierdut orele întâlnirilor,
la ruleta nemiloasă,
adusă de Dumnezeu la cazinoul Desfrâului,
ca să facă bani,
fiindcă întreținerea Raiului și Iadului ,
s-a scumpit mult în ultima vreme,
smoala, păcatele, focul, încălzirea lor,
costă,
la fel și luxul Paradisului,
asta ca să nu mai vorbim,
de sfinții doritori de confort,

SORIN CERIN - ANGELS AND IMMORTALITY

care au numai drepturi dar nu și obligații,
așa că ajutați-L pe Dumnezeu!

